

MIDNATTSROPET

MARANATA! - Du vår Herre kom! (1 Kor 16:22)

Allt vad ni har gjort för en av dessa mina minsta bröder, det har ni gjort mot mig. (Matt 25:40)

Foto: Flyktingläger i Jordanien 2013, Foreign and Commonwealth Office

Omslaget till Berättelser ur min levnad

Möt verklighetens Karl Oskar

- Jag fann att religionsförföljelserna i Sverige för 100 år sedan hade tvingat tusentals människor att utvandra. Det var Konventikelplakatets bestämmelser som drev 'läsarna' ur landet.

Vilhelm Moberg skriver väckelsefolkets historia
Reportage av Lars Bygdås, sid 16

Vi vill nå dem

Veronica Ureña

Veronica Ureña sände denna hälsning från missionsarbetet i Dominikanska republiken till bibelskolan. Vi låter den gå vidare till Midnattsropets läsare!

Frid!

Här kommer en hälsning från oss i Santo Domingo. Vi hoppas att ni alla mår bra!

Jag vill inleda med att berätta lite om Andrea och hennes familj. Andrea är mamma till pojken Yefrey som många av er minns. Han dog, endast 11 år gammal, av en svår lungsjukdom. Andrea har nu fem barn och tar även hand om sin gamle pappa som är svårt sjuk i Parkinson. Nu har vi äntligen kunnat påbörja byggnationen av ett nytt hus åt denna familj. De har aldrig haft ett värdigt hem men tack till Gud så kan vi nu ge dem ett. Grunden har

grävts och vi ser fram emot att kunna fortsätta med nästa steg då resurserna finns. Det finns möjlighet att vara med och hjälpa till för dig som kan! Tillsammans kan vi ge familjen ett nytt hem.

Frukostserveringen för de 120 barnen rullar på varje vardag. Ilennia har ett stort ansvar över detta och går upp tidigt varje morgon för att göra gröt eller varm choklad. Den här måltiden betyder väldigt mycket för barnen, som annars inte äter frukost speciellt ofta. De får energi och ork att klara av skoldagen bättre, och de som kanske inte

Ett av barnen som får hjälp med alfabetisering.

får mat mitt på dagen orkar längre (en del äter först senare under kvällen då föräldrarna kommit hem med det de tjänat ihop under dagen).

Måndag till torsdag har vi numer två grupper med barn som kommer hit och får extra-hjälp med alfabetisering under ett par timmar. Det var efter att vi hade fått en del insyn i hur enorma problem den kommunala skolan i Palave har som

vi beslöt oss för att kontakta skolans rektor och erbjuda den hjälp vi kunde. Det visade sig att problemen är större än vi anat. Skolan är överfull. Det finns inte skolbänkar till alla, de har lärarbrist och de lärare som finns klarar inte av sina stora grupper vilket resulterar i ett enda stort kaos. Barn går år efter år i skolan men lär sig inte att läsa. Rektorn gav oss en lista på de tio barn som låg mest illa till. De är i åldrarna åtta till tretton, går i klasserna två till fyra och kan inte läsa. Jag jobbar personligen med dessa barn och det är en stor utmaning. De kan egentligen lära sig, men flera av dem är på något sätt blockerade. Denna blockering, gissar jag, har sin grund både från skolan och hemmet. Rektorn visade oss ännu en lista hon hade gjort med ytterligare tio barn. Och fler listor kan hon göra. Just nu kan vi inte ta emot fler men vi ber över detta enorma behov som finns.

Varje onsdag åker jag, Ilennia och Keren till ett område som heter Guajimia.

Huset för Andrea och hennes familj tar form. Till vänster står Nicholas och Sean som är med i byggnationen. Till höger bärs den tunga betonghålstenen in.

med evangelium!

Det ligger i anslutning till La Cañada, som många känner till. Där, precis utanför Iselis hus (Ilennias syster) har vi två olika barnmöten. Först kommer de allra minsta och vi sjunger roliga rörelseånger och använder flanellograf för bibelberättelserna. Sedan kommer de större barnen, ca 60 barn totalt. Ytan är väldigt begränsad och ligger precis bredvid den högljudiga gatan, men barnen är lika glada för det och kommer troget. Gud verkar i deras hjärtan! Vi har under det senaste året upplevt starkt hur det just bland barnen finns en iver att få veta mer, att få vara med och lovsjunga Jesus, att lära känna mer om Honom. Även här i Palave har vi barnmöten och vi upplever detsamma. Sean samlar varje lördag en grupp med större barn och ungdomar där de studerar Bibeln tillsammans. Dessa ungdomar har blivit förvandlade. För bara några veckor sedan tog två av dem beslutet att låta sig döpas!

Var alltid med och bed för dessa barn och deras familjer som vi får kontakt med genom

frukostserveringen, alfabetiseringen och barnmötena. Vi vill nå dem med evangelium. Vi önskar att de mitt i sin kämpiga vardag ska kunna få ta del av samma hopp som vi har fått, hoppet om att Jesus kommer snart och att alla lidanden då kommer att ta slut. Det hoppet ger oss frid, frid mitt i stormar och svåra tider, en frid från ovan. Vi måste alltid påminna varandra om det viktigaste vi kan ge en människa. Vi vill ge dem Jesus, en mening med livet och hopp för evigheten.

Esteben, en av de nydöpta pojkarna, bjöd in oss till husmöte i sitt hem i torsdags. Vi var inte många, men när vi satt där under bar himmel kunde vi alla uppleva Guds närvaro. Alla som var samlade gav sina vittnesbörd, stor som liten och Keren avslutade mötet med att läsa ur 1 Timoteus 4:12-15. Jag vill också ge er dessa verser som avslut på denna hälsning.

- Låt ingen förakta dig för din ungdoms skull; fastmer må du för dem som tro bliva ett föredöme i tal och iandel, i

Aktiviteter utanför församlingslokalen.

Den unga bibelklassen är samlad. Sean Ureña talar.

kärlek, i tro och i renhet. Var nitisk i att föreläsa skriften och i att förmana och undervisa, till dess jag kommer. Försumma icke att vårda den nådegåva som finnes i dig, och som gavs dig i kraft av profetord, under handpåläggning

av de äldste. Tänk på detta, lev i detta, så att din förkovran bliver uppenbar för alla. Församlingen här är bedjande och nämner er alltid i sina förböner. Många hälsningar från Sean, Nicholas, Keren, Ilennia, Matheo och Veronica! ■

Stöd församlingens mission i Dominikanska republiken och Haiti

MIDNATTSROPET

REDAKTION

Berno Vidén berno.
viden@midnattsropet.se
(ansvarig utgivare)

Stina Fridolfsson stina.
fridolfsson@midnattsropet.se

Emanuel Johansson
emanuel.johansson@midnattsropet.se

Hemsida:

www.midnattsropet.se

E-post:

info@midnattsropet.se

SPRIDES FRITT!

Gåvor till tidningen och litteraturmissionen,
Pg 495 46 24-5,
Bällsta Mediacenter.
Meddelande om adress-
ändring sker skriftligt till
tidningen.

TRYCK

BMC Tryck & Förlag,
Bromma 2015
ISSN 1653-5871

© MIDNATTSROPET

För tillstånd att använda
material, kontakta redak-
tionen.

MARANATA- FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM

BESÖKSADRESS:

Bällstavägen 100,
Bromma
Pg 44 10 05-6 (Ange än-
damål på inbetalningen)
Hemsida: **www.mara-
nata.se**

E-post: **info@maranata.se**

Mission i Dominikanska
rep. Info (spanska) **mara-
nata.do**

BÄLLSTA MEDIACENTER

Hemsida: **www.mara-
nata.se**, fliken Media

E-post: **bmc@maranata.se**

ENSAM POSTADRESS

Box 20134, 161 02
Bromma
Telefon: 08-98 56 83
Telefax: 08-98 21 39

Julen – de förtrycktas högtid

Text: Bernardo Vidén

**Hela den europeiska
gemenskapen står maktlös
inför invasionen av dem
som jagas från sina hem i
sökandet efter en fristad.**

**Land efter land stänger sina gränser samti-
digt som lidandet är gränslöst.**

Kärnan i julens ursprungliga budskap är Jesus. När tiden var inne sände Gud sin son. Gud blev människa i en för världen mycket mörk tid. Israel, det folk som på ett speciellt sätt blivit utvalt att bana väg för Rättfärdighetens Konung, hade övergett Guds väg och hela regionen var ockuperad av den empiriska världsmakten Rom. Längtan efter Messias – befriaren – var enorm, men när han kom var han inte välkommen.

Trots att han var den Högste, ursprunget till allt mänskligt liv, den som genom sitt ord skapat världen, så fanns det ingen plats för Jesus. Han föddes i fattigdom och delade de utstötas liv. Hans egna ville inte veta av honom. Men det var ingen slump som avgjorde på vilket sätt Jesus skulle komma. Medvetet ödmjukade han sig och gjorde sig till allas tjänare; han utgav sig själv och tog en tjänares gestalt (Fil 2:7).

Jesus deklarerade gång på gång genom ord och handling att han hade kommit för att återge människan det förlorade människovärdet:

- Människosonen har kommit för att söka upp och frälsa det som var förlorat (Luk 19:10). Redan vid inledningen av sin tjänst lyfte han fram en gudomlig programförklaring som inget politiskt parti, ingen människorättsorganisation eller något statsskick någonsin har kunnat leva upp till. Han uppfyllde det som den här världen i sina illusioner bara kan drömma om:

- Herrens Ande är över mig, för han har smört mig till att förkunna glädjens budskap för de fattiga. Han har sänt mig att utropa frihet för de fångna och syn för de blinda, att ge de förtryckta frihet och förkunna ett nådens år från Herren (Luk 4:18-19).

Hela världen befinner sig i en global kris. Världsledarna samlas i Paris för att i panik försöka stoppa klimatförändringarna, samtidigt som krig och terror färgar mångas vardag. Konsekvenserna av alla oändligt stora flyktingströmmar är svåra att överblicka. Hela den europeiska gemenskapen står maktlös inför invasionen av

dem som jagas från sina hem i sökandet efter en fristad. Land efter land stänger sina gränser samtidigt som lidandet är gränslöst.

Kaos och oro råder och någon mänsklig lösning för en värld plågad av egoism och ondska finns inte. Visionen om en öppen, global och jämlik värld för alla, faller som ett korthus. Så här återger TT (4/12) ett analysföretags prognos om en förväntad trend inför 2016:

- Flyktingsituationen liksom händelserna i Mellanöstern... det här kullkastar allting vi trott på under 50 års tid om ett öppet Europa och en välkommande attityd. Frågan som ställs är om det går att kombinera öppenhet med välfärdsstat.

Jesus förutsade i Lukas evangelium, att i den yttersta tiden (våra dagar) ska folken på jorden gripas av ångest och stå rådlösa vid havets och vågornas dån och människor ska tappa andan av skräck i väntan på det som ska drabba världen (21:25-26).

Men det skall inte vara nattsvart mörker där ångest nu råder, skriver profeten Jesaja. En strimma av ljus bryter igenom, rakt in i den mörka tiden. Det är Fridsfursten det talas och skrivs om. Flera hundra år innan Jesus föddes meddelade himlen genom sina sändebud att snart en dag ska illusioner och drömmar bytas ut i verklighet.

En drastisk och absolut vändpunkt för hela mänsklighetens väl och ve ägde rum då Jesus från korset utropade:

- Det är fullbordat!

Härolden är en proklamation som tränger in i den mest hopplösa situation och förvandlar mörker till ljus.

Tänk på det när du möter flyktingen, tiggaren på gatan eller den ensamma och sjuka grannen. Julens högtid som för vissa andas värme och gemenskap, innebär för andra ensamhet och ångest. Jesus gick inte förbi någon. Han stannade, tröstade, helade de sjuka och mättade den hungrige. Jesus har en kropp här i tiden - församlingen - som äger förutsättningen och som är kallad att föra hoppets budskap vidare. Församlingen är menad att vara denna fristad i tiden, där Guds rättfärdighet får råda.

- Ty ett barn blir oss fött, en son blir oss given. På hans axlar vilar herradömet, och hans namn är: Under, Rådgivare, Mäktig Gud, Evig Fader, Fridsfurste (Jes 9:6).

Mission i Europa 2015

Text: Stina Fridolfsson

Min vän som läser detta – låt oss verka medan dagen varar! Natt kommer då ingen kan verka. Förhoppningsvis kan vi förmedla en strimma av hopp till några främlingar och flyktingar. Kanske de kan känna att de nåtts av Guds utgivande kärlek och tackar Honom som gav oss allt.

Under mitt besök på missionsfältet i Rumänien hos syskonen i norska Pilgrimsfolket, har jag fått många intryck. Dels från de tre platser där syskonen varje vecka samlas till möten: Tipari, Adea och Santoma. Det är både barnmöten, bibelstudier och väckelsemöten. Och så arbetet med att sortera och dela ut kläder och förnödenheter som ständigt skänks till Storfamiliens missionscenter och huvudkvarter i Dal i Norge. Där grovsorteras och sänds i stora trailer till Santoma i Rumänien, där vännerna så fort de hinner ser till att de mest behövande får ta del av dessa gåvor.

Men på sista tiden har vi allt

mer plågats av rapporterna om ändlösa flyktingströmmar som kommer från krigszoner och diktaturer, jagade av terror, krig, farsoter, katastrofer och miljöförstöring. Allt tar sig uttryck i att skaror av människor flyr. De flyr i båtar, lastbilar, containers. De betalar allt de har till samvetslösa, smarta affärsmän, som ”göder sig på sin slaktedag”. De jagade som inte drunknar, kvävs, trampas ihjäl eller svälter ihjäl, hamnar i flyktingläger eller stannar helt enkelt upp på någon öppen plats där det i alla fall inte faller bomber, och där man inte hotas med knivar, knyt-nävar och kidnappning för tillfället. De är i alla fall helt hänvisade till omgivningens goda eller onda vilja. Och det

Stina packar och sorterar kläder i Pilgrimsfolkets lager i Rumänien.

är en tidsfråga innan myndigheter och allmänhet jagar dem vidare – utan någonstans att ta vägen.

Vi som mött Jesus till frälsning, har också mötts av kallelsen att rädda de döende och – tänka på främlingen.

–En främling skall du inte förtrycka. Ni vet själva hur främlingen känner det, eftersom ni har varit främlingar i Egyptens land (2 Mos 23:9).

Främlingen som bor ibland er

skall räknas som infödd hos er. Du skall älska honom som dig själv. Ni har ju själva varit främlingar i Egyptens land. Jag är HERREN er Gud (3 Mos 19:34).

–HERREN, er Gud, skaffar den faderlöse och änkan rätt, han älskar främlingen och ger honom mat och kläder. Också ni skall älska främlingen för ni har själva varit främlingar i Egyptens land (5 Mos 10:18-19).

Ett spontant flyktingläger i en park i centrala Belgrad.

-Så säger HERREN: Utöva rätt och rättfärdighet och rädda den plundrade ut ur förtryckarens hand. Kränk inte främlingen, den faderlöse och änkan och använd inte våld mot dem (Jer 22:3).

-Förtryck inte änkan och den faderlöse, främlingen och den fattige och tänk inte ut ont mot varandra i era hjärtan (Sak 7:10).

Vad kan vi göra för vår nästa i denna situation? I Rumänien är det numera i lag förbjudet att hjälpa dessa flyktingar och främlingar. Det hotas med böter och fängelsestraff. Men vi har läst i Guds ord om vårt ansvar, vad Herren Gud väntar av sitt folk.

-Lossa orättfärdiga bojor, lös okets band, släpp de förtryckta fria, bryt sönder alla ok, ja, dela ditt bröd åt den hungrige, skaffa de fattiga och hemlösa en boning, kläd den nakna var du än ser honom och drag dig inte undan för den som är ditt kött och blod (Jes 58:6-7).

Det måste på något sätt gå att sträcka oss längre.

Pilgrimsfolkets missionsarbetare beslöt att åka en dagstur till Belgrad. Vi hade hört om hur flyktingar samlats i parkerna där, och hur svårt de har det. Belgrad ligger omkring 30 mil från Arad, där storfamiljen har sin bostad. Inte alltför långt bort, alltså. Bland förnödenheterna som kommit med transporten från Norge, fanns en låda med näringsdrycker, och ett antal stearinljus. De packades med för att vi inte skulle komma helt tomhänta och titta på flyktingarnas tillhåll.

I två bilar anlände vi till Belgrad. Två familjer med var sina två små barn, Jan Egil och jag. Det regnade rejält, och vi hade vissa svårigheter att hitta var flyktingarna höll till i den stora staden. En stund stannade vi i en vacker park, där det fanns fin utrustning för barnen att leka. Men regnet tilltog. Någon hade hört att

flyktingarna flyttats närmare centralstationen. Så bar det av mot centralstationen, som vi inte hittade fram till – men plötsligt körde vi längs med en park – och där såg vi dem! Massor av tält och skynken uppriggade, och vilsna människor kurade ihop i regnet och försökte fästa upp bättre skydd.

Bilarna parkerades, Jan Egil högg tag i lådan med de värdefulla näringsdryckerna, och sprang iväg mot tältlägret. På trottoarkanten, innan han kom fram, stod en kvinna och förklarade oavbrutet till alla som kunde och ville höra: -Det finns en liten baby där. En familj med en liten bebis...

Och så pekade hon väd-jande in mot tälten. Jan Egil fortsatte, med oss i släptåg, och började dela ut dryckerna, och förklarade på engelska att det var vitaminer och mycket näring i varje liten flaska. Och människorna tog tack-samt emot, och drack. Många skockade sig runt oss, drog oss med att se det lilla barnet och dess föräldrar. Pappan höll ömt sitt lilla barn, och reste sig så jag fick fotografera dem. Mamman satt inne i tältet, med slöja omkring huvudet. Nahdja frågade hur gammalt barnet var. Fem månader, fick vi veta. Nahdja och Isabelle gick tillbaka till bilen och hämtade blöjor och en filt till hjälp för barnet.

Under tiden hade Jan Egil frågat om de ville ha ljus. Candle? Light? Fire? På knagglig engelska förstod de så småningom, och blev glada över möjligheten att få litet ljus och värme från ett antal stearinljus. En av flyktingarna fick följa med och hämta en stor kasse med ljus, och delade ut över hela området så långt det räckte. Och där flockades frysande, blöta, smutsiga och utlämnade människor omkring oss. De log, de tackade, de tog oss i handen och berättade om hoppet att komma vidare.

Så långt det räckte... Ja, du

Kläderna som syskonen hade med till Belgrad packas ur bilen.

Mitt under svåra omständigheter framkallade hjälpen ett leende hos denna barnfamilj.

som läser, förstår ju att det vi kunde göra, var en droppe i havet. Kanske bara uppskov för svält och död någon vecka längre fram. Men vi upplevde ändå att den lilla gnista av hopp och värme vi fick förmedla till några frysande, förtryckta och övergivna flyktingar, utan hus och hem, utan mål och mening i livet, var mera värt än de små tingen vi förmedlade.

Mitt i parken hade hjälporganisationer ställt upp bord under regnskydd, där de serverade smörgås och soppa.

Hela situationen gjorde djupt intryck på oss, och när vi kom hem, beslöt vi att åka igen några dagar senare. Till kläd-läggret hade kommit många varma, fina tröjor, rockar och skor. I våra resväskor packa-

des så mycket som möjligt. Även en resväska med filtar. Det gällde ju att ta sig igenom gränsbevakningen.

När vi åkte genom Timisoara, en av Rumäniens större städer, kom vi att lägga märke till ett plakat som var uppsatt på en hel del stolpar längs vägen, särskilt vid varje stoppljus, så det var stor chans att bilister hann läsa det medan det var rött. Det är också vid stoppljus tiggare står, och försöker vädja till bilisterna om att få en slant till mat.

På skyltarna stod med stora bokstäver: "Azi cresetor mâine agresor! Îti doresti asta?", vilket översatt betyder "Idag tiggare, i morgon våldsman! Är det så du vill ha det?"

Det är inte svårt att räkna ut vad stadens myndigheter, som energiskt satt upp dessa skyltar i hela staden, vill få

fram för budskap...

En kilometer före gränsen stannade vi på en parkering, och bad till Gud om hans beskydd och om att få vandra i förutberedda gärningar. Och vi fick verkligen bönesvar!

Vid gränsen kontrollerade de våra pass, tittade på de många väskorna, men vi var ju rätt många i transitbussen och fick åka utan vidare undersökning. Väl framme i parken, parkerade vi bredvid en stor tankbil med vatten, där några män stod på kö för att tvätta sig. En spegel hade de ställt ovanför kranen, så de kunde raka sig. I tältköket stod några kvinnor och serverade mat. "Remar" stod det på en stor skylt. Medan jag fotograferade litet, kom en man fram och pejlade in om vi kunde kommunicera på något språk. Det visade sig att han talade spanska, och jag började ivrigt fråga honom litet. Han är ledare för den serbiska avdelningen av Remar, som är en kristen, internationell organisation till hjälp för nödlidande och marginaliserade människor, och dessutom andrepastor i sin församling. Han berättade om hur behoven bara växer. Remar arbetar på frivillig basis och är helt beroende av att människor kommer med hjälp. Han berättade också om att de har upplevt hur Gud hjälper dag för dag. De serverar omkring 2000 portioner mat varje dag. Vi talade om att vi hade kläder med, och undrade hur vi bäst skulle överlämna dem. Det visade sig att vi hade parkerat precis bredvid en skåpbil som de hade stående där, så res-

väskorna kunde där tömmas på sina kläder, skor och filtar. Därinne i deras skåpbil satt en av de kvinnliga volontärerna och lade i högar och sorterade. Hon strålade av glädje. Nu skulle de kunna hjälpa många fler! Nelson Patrício, som ledaren för Remar i Serbien heter, gav oss sitt telefonnummer att kontakta honom när det blir aktuellt med flera hjälptransporter.

Den utgivande, gudomliga kärleken, Jesus Kristus, Guds son som gav sitt liv, sitt allt för oss, har också intagit våra hjärtan. Och när den kommer andra till del, föds ett hopp hos människor som Gud skapat till sin avbild och inblåst sin livsande i. Hoppet om att Guds rike, som består i rättfärdighet, frid och glädje i den helige Ande, ska utvidgas genom den helige Andes verk ibland oss. Att Guds rikets kraft genom församlingen ska besegra ondska, egoism och

terror – övervinna det onda med det goda. Genom att nåden kommer flera till del, verkar det tacksägelse, Gud till ära (2 Kor 4:5).

En dag, mycket snart ska vi stå inför Konungen, den rättfärdige domaren. Det kommer en skara ur den stora bedrövelsen, som har tvättat sina kläder och gjort dem vita i Lamets blod. De ska aldrig mer hungra och törsta, för Lammet är deras herde. Han ska leda dem till livets vattenkällor, och Gud ska torka alla tårar från deras ögon. Jag vill vara med bland dem som döms rättfärdig. Jag vill höra den friande domen:

-Jag var hungrig och ni gav mig att äta. Jag var törstig och ni gav mig att dricka. Jag var främling och ni tog emot mig. Jag var naken och ni klädde mig. Jag var sjuk och ni be-

sökte mig. Jag var i fängelse och ni kom till mig.

Min vän som läser detta – låt oss verka medan dagen varar! Natt kommer då ingen kan verka. Pilgrimsfolkets missionsarbetare som var i Belgrad och såg något av nöden bland flyktingar, som det enligt lagstiftningen i flera länder blivit kriminellt att försöka hjälpa, vill snart åka dit igen med något som kan ge lindring i situationen för några. Förhoppningsvis förmedla en strimma av hopp till några främlingar och flyktingar. Kanske de kan känna att de nåtts av Guds utgivande kärlek och tackar Honom som gav oss allt.

Kan det bli möjligt? Jag ber om nåd att kunna se min Frälsare Jesus Kristus i alla nödställda främlingar jag möter. Det är bara Guds helige Ande som så kan inta oss och fylla oss med sin utgivande kärlek. ■

Här får flyktingarna genom frivilliga insatser möjlighet att äta ett mål mat om dagen.

Radio Maranata

Stockholm, 88 MHz

Dagl. 8.00 Månd & onsd 18.00

Göteborg, 94,9 MHz

Tisd 21.00, Lörd 15.00

Radiosändningar via internet: <http://maranata.se/media/radio-maranata/>

Det vi inte kunde - det gjorde Herren!

Camilla Eliasson skriver om när Pilgrimsfolket kom till Tipari. Utdrag ur boken *Eben Eser*.

Församlingen Pilgrimsfolket har firat 40-årsjubileum, och Midnattsropet hade förmånen att vara med på den stora högtiden. I samband med högtiden, gav Michael Hafsahl, tillsammans med Lill Hafsahl och Camilla Eliasson ut en jubileumsskrift, *Eben-Eser – "Hittil har Herren hjälpet"*. Under festen, lästes en del avsnitt ur boken upp för församlingen. Camilla läste under stor rörelse ett par stycken ur kapitlet om missionen. Hon skildrade hur Pilgrimsfolket under många års möda och många direkta gudsingripanden byggt upp arbetet i Rumänien. Hur de nådde fattiga, undanskuffade, marginaliserade människor med Jesu kärlek i form av utdelning av kläder, borrande av vattenbrunnar, byggande och reparerande av hus. Och hur efterhand människorna började ana att det var gudomlig kärlek bakom varje handling. "Vi förstod att det var rättfärdighet vi sökte, inte tacksamhet. Då skulle välsignelserna följa, och det upplevde vi var dag." Midnattsropet återger här stycket som handlar om hur arbetet kom till stånd och utvecklats i Tipari:

Några kilometer från Adea ligger Tipari, en by som är ungefär lika stor. Många i Adea har släktingar i Tipari, och på sommaren kan man köra bil eller häst och kärra över åkrarna, och då spara några kilometers resväg. Vi kom dit en dag för att göra listor för utdelning av kläder. På den tiden hade vi redan sett mycket fattigdom, och var tämligen hårdade, men synen av Tipari ruskade om oss långt in i själen. Speciellt gatan längst bort från centrum; den såg ut som en krigszon.

Några hus saknade tak, några stod så skevt att en höststorm kunde blåsa det över ända, och de allra flesta hade inte fönster, men öppningar som var täckta med plast, tygtrasor eller papp. Gatan var en kärrväg med många stora gropar, dammig och varm då sommarsolen sken och förvandlad till ett lerhål på regnvädersdagar. Lösa hundar rotade runt i de stora sophögarna som låg längs vägen. Och i detta bodde det människor. Det gjorde ont att se funktionshämjade som kravlade sig fram på backen,

mödrar som tvättade kläder i vatten som var svart av smuts, alkoholiserade fäder och förvillade barn.

Det mest hjärtskärande var att se just barnen. Små kroppar som sprang runt i eländet, gnagde på en majscolv, kliade sönder gamla sår eller satt och stirrade apatiskt ut i sin värld.

Det hela var nästan övermäktigt, men vi började i alla fall med klädesutdelning. Som vanligt mötte de oss först med skepsis, men det tog inte lång tid innan det blev etablerat en vänskap. En av dem vi först

kom i kontakt med var familjen till Iuliana Columpar. Hon var kvinnan med det smutsiga tvättvattnet, och det fanns en orsak till att hon måste tvätta litet mer än de andra familjerna. Hon hade en liten dotter som led av en ganska ovanlig hudsjukdom, och efter det att vi började besöka Tipari födde hon en dotter till med samma sjukdom. Deras hud är som fjäll på kroppen, olidligt torr en tid och faller av i stora sjok. Det är smärtsamt, och den som lider av denna sjukdom ska hållas undan solen, badas och smörjas med fet kräm flera

Arbetet som började med hjälp till de nödlidande har vuxit till att det nu finns en livaktig församling i Tipari.

I församlingen finns många barn som ivrigt deltar i mötena.

gångar dagligen.

En dag såg vi den ena flickan bada i det smutsiga tvättvattenet, helt oskyddad i den starka solen. Det var för långt för familjen att frakta rent vatten till både bad och klädtvätt – och totalt omöjligt att ge flickorna den behandling de behövde.

Här hade vi möjlighet att göra något. Vi grävde en brunn till familjen strax utanför huset och satte upp en vattenpump åt dem. Därefter måste huset rivas och ett nytt byggas. Flickorna och deras föräldrar måste fara många turer till offentliga kontor för att ordna med ekonomiskt stöd till mediciner och liknande. Vi sörjde för att de fick kläder och var ofta förbi med mat. Men vi klarade inte av att ta bort apatin i familjen.

Så började några i Tipari att komma till Adea på möten. Vi betalade ibland en granne för att hämta dem som ville komma till samlingarna. Flera blev frälsta och döpta. En broder som hade släktingar i Adea, började ta med sig sin keyboard och leda i sången. Hemma i Tipari började han och en annan broder att spela och sjunga utanför sina hus. De hade stor glädje av det, och blev till välsignelse för

grannarna. Snart önskade de nyfrälsta i Tipari att få en egen lokal, där vi alla kunde samlas och inbjuda andra från byn. Vi tittade på några tomter och hus som kanske kunde passa till församlingslokal, men det blev bara en tanke. Vi hade rätt och slätt inte mer resurser. Missionsarbetet var redan så stort, och vi började bli slitna. ”Skörden är mycken och arbetarna är trötta”, brukade vi säga lite känsligt.

Men Herren blir inte trött. Hos honom finns resurserna. Och han hade förberett något underbart i Tipari. Det vi inte kunde, det kunde Herren. Ständigt kom flera och lämnade sig till Herren. ”Krigszon”-gatan började förändras. Ständigt flera sökte sig till de enkla samlingarna som bröderna arrangerade utanför husen. Sången fyllde gatan, och glädjen fyllde hemmen.

I december 2012 tog vi ett steg i tro och köpte en tomt i Tipari, alldeles vid den beryktade gatan. Pingsthelgen 2014 hade vi öppningsmöten. Lokalen var överfylld, och sången ljud starkt över hela området. Mötet tolkades till ungerska, eftersom det är modersmålet för de flesta i Tipari. Sångerna sjöngs på båda språken. Följande sommar hade vi dop för väldigt många i floden som

rinner alldeles vid byn. En funktionshämmad syster bars ut i vattnet och döptes under stort jubel. En annan syster trotsade sin mans hot om stryk för att följa Jesus i dopets grav. Iliana och hennes näst äldsta dotter döptes tillsammans med

en väninna till familjen.

Då jag kom tillbaka till Tipari senare på hösten, blev jag stående och gapade då jag såg modern från den hårt prövade familjen Columpar. Den apatiska kvinna var förvandlad till en sprudlande syster som prisade Herren i sång och bön. Det vi inte hade förmått genom att gräva brunn, bygga hus, klä dottrarna och allt annat vi hade gjort för familjen – nämligen att ge henne livsglädje – det hade Jesus gjort i ett ögonblick då han frälste henne.

För det vi inte kunde, det kunde Herren.

Det som kännetecknar församlingen i Tipari är inte fattigdom, än om den är stor och svår att få bukt med. Det största kännetecknet är glädjen. Och det är underligt att se att fattigdom och glädje faktiskt kan gå hand i hand. Det är Jesus i hjärtat som utgör hela skillnaden. ■

Det har blivit många dopförrättningar. Varje gång är det en oerhörd glädje.

Pilgrimsfolket har nyligen givit ut en bok på norska om församlingens 40-åriga historia, med titeln *Eben-Eser*

**Den finns att beställa på:
www.pilgrimsfolket.no**

Robin Vidén:

-Hela omvä är tvärt em

Under sistlidna sommarkonferens som Maran levande församlingen som en proteströrelse i kämpar, dessa som gjorde "tvärt emot kejsar var konung. Begreppet "Tvärt-emot-folket" my gått ut nioårig grundskola, varit med i Marana både ekonomiskt, praktiskt och andligt, är en "Tvärt-emot-folket". MR fick tillfälle att göra en

Intervju: Stina Fridolfsson

Kan man säga att du Robin, är född i väckelsen?

-Det kan man nog säga. Det var i mina väldigt unga år vår familj fick kontakt med Maranata. Mamma var född i pingstfamilj. Morfar var pastor i en församling i Örbyhus. Pappas morbror var pingstmissionär i Argentina. Farfar skulle åka dit och bygga ett missionshus. Det här var långt innan flygtrafiken kom igång. Familjen åkte båt till Argentina, och det tog nästan en månad. Pappa stannade där omkring två år. Sedan kom han hem, lärde känna mamma Maj, och de gifte sig. Jag föddes i Ekeby, Alunda.

Ditt föräldrahem har alltid varit öppet för Herrens vittnen, har jag förstått?

-Det var väldigt öppet för alla. Vem som än kom och hälsade på, var välkommen.

Det har präglat oss barn. De var öppna och gästfria – både i köket och allt praktiskt. Jag gick i söndagsskola från det jag var liten, i pingstkapellet. Jag minns när Arne Imsen och Agne Bark tillsammans med

Det var så påtagligt. Jag växte upp i denna atmosfär, och tron på Gud blev grundmurad. Jag gick dopets väg som tioåring. Men jag visste vad jag gjorde, även om jag var mycket ung.

Tiden har visat att det höll!

Maranataförsamlingen i

Det som snart togs upp, var frågan om att sända sina barn till de statliga skolorna, och även frågan om vilka yrken i samhället en kristen skulle kunna ha. Arne Imsen var mån om att de som bodde på Johannelund skulle hitta egna förvärvskällor för att slippa

Gemenskapen i församlingen är förutsättningen för kärnfamiljen att växa till och bevaras, trots alla de dragningskrafter som verkar utåt.

några flera hade tälmöten i Öregrund. Det var Maranataförsamlingen i Stockholm som hade tälmöten. Jag var nog bara 4-5 år. Då bodde vittnena hemma hos oss i lägenheten. En liten lägenhet hade vi. Den fylldes med vittnen!

-Pappa fick tag i maranata-sånger på små Ep-skivor, och var väldigt entusiastisk. Man fångades av väckelsesången och atmosfären omkring den.

Stockholm fick 1971 möjlighet att hyra EFS gamla teologiska Institut i Traneberg, Bromma. Förutom mötesverksamhet, administrationslokaler och tidningsredaktion, fanns där några bostäder. Arne Imsen flyttade dit med sin familj, och även en hel grupp av församlingens ungdomar, och så växte den första storfamiljen fram under början av 1970-talet. Arne Imsen tog i sin förkunnselse upp olika frågor, och man tog flera radikala steg.

komma i samvetskonflikt som statsanställda. Robin och hans bröder brukade komma på de skolveckor som anordnades för skolungdomar, och snart hade Robin fattat sitt beslut:

-Jag gick ut nian. Sedan sa jag till mina föräldrar: Jag tar ett sabbatsår, så får vi se vad det leder till! Jag ville gå den väg jag redan sett. Det började när vi kom till skolungsveckorna, och upplevde gemenskapen. Jag var väldigt

ndelsebudskapet ot!

atafolket hade i Bromma, presenterades den spåren efter den urkristna församlingens ens påbud” och sade att en som hette Jesus ntades. Robin Widén, som ända sedan han tas arbete, deltagit i uppbyggnadsarbete inspirerad och inspirerande representant för intervju med honom.

blyg. Speciellt när man skulle gå fram och sjunga och vittna. Jag ställde mig helst bakom någon, så ingen såg mig. Det var en väldig kamp för mig. Ändå hade atmosfären och gemenskapen på Johannelund fångat mig. En del ville att jag skulle fortsätta studera, men jag var fast besluten att gå den här vägen.

Vi var sju syskon, och jag

är så tacksam över att vi fått leva i en sådan familj där barnen var välkomna. Jag har själv åtta barn, med stor tacksamhet till Gud att det har gått bra. Alla barnen har varit välkomna! Det har varit svårt, och förutsättningen att det skulle fungera, är gemenskapen i församlingen. Den är förutsättningen för kärnfamiljen att växa till och bevaras,

Robin, i mitten, är en ivrig gatuevangelist, vars sång och predikan har hörts på många gator och torg. Bilden är från slutet av sjuttitalet.

trots alla de dragningskrafter som verkar utåt.

Vi återvänder till hur tillvaron artade sig för dig sedan du flyttat till Johannelund. Du hade valt bort att gå någon utbildning, och du hjälpte till i församlingen, och så gällde det ju försörjningen.

-Ja, jag måste säga att jag fått mycket bildning i församlingen – på alla områden. Detta att sitta ner och lyssna till bibelstudier, skapade en iver och drivkraft att själv skaffa sig kunskap. Man fick hunger efter kunskap. Först och främst efter Guds Ord, men också hunger inom olika områden. Allt ifrån klimatforskning, evolutionismen, miljön – det fanns ett måste att skaffa sig kunskap. Många gånger är fruktan vi bär på och möter, en brist på kunskap. Med mera kunskap, blir man tryggare i sina beslut.

-Vi använde mycket enkla medel för att försörja oss. Vi var mycket ute på marknader. Sålde skivor, böcker, kassetter, pepparkakor, träskor. På Gamla Bro hade vi secondhandförsäljning i Pilgrimsboden. Litteratur och skivor i butiken Klara toner. Jag hade kommit som sjuttonåring, och fick nu hjälpa till. Den blyghet och människofrukten jag hade, är en fruktansvärd makt, men i den här miljön fick jag lära mig konfrontera den. I konfrontationen fick jag

kraft ifrån Gud, och så löstes också de problemen.

Du och de övriga ungdomarna hade en väldig iver att vara ute på gator och torg för att vittna och sjunga?

-Ja, och stegen man tog utanför de vanliga torgmötesmallarna var en inre drivkraft att nå människor på områden som kanske är litet tabubelagda. De här åren var lagen sådan att man inte fick stå ute och sjunga utan speciellt tillstånd att ha torgmöte. Det var olagligt var man än var. Det var inte bara vi, utan många demonstranter drabbades av polisingripanden. Vi höll till på Centralen, nere på tunnelbanestationerna – vi rörde oss i folkvimlet. Ibland gick vi till Åhléns i en triumfmarsch rakt igenom varuhuset och sjöng! Vi var ständigt i rörelse. Om vi inte ständigt var i rörelse, så ringde affärsinnehavarna polisen, så att de kom och föste bort oss. Vi gick in på systembolagen och sjöng. Och även sjukhus.

Ja, det där med att sjunga på systembolagen hade väl sin ideologiska drivkraft, genom att Arne Imsen i sin förkunnelse påpekade att ”staten är den värsta spritlangaren”?

-Ja, vi gick in på systembolagen. Och ibland kunde personalen acceptera att vi stod där. Många stod nog och

köade där med ett enormt lidande. En del kunde börja gråta när vi sjöng Barnatro, men när sedan andra kunder blev irriterade, ingrep personalen. Ibland möttes vi av ett oerhört hat. Vi ville ge hopp till människor i denna situation. Man vet ju hur många led under alkoholismens förbannelse.

Robin gör en liten tankfull paus, och så återtar han med fast stämma:

-Och Herren vet. Vi kommer att få se en dag vilka som

väktare var inblandade i kommersen.

Vi var däruppe första maj, och Torbjörn Helmner, som var med, fick en spontan idé som vi ivrigt anammade. Vi ville så gärna nå de demonstrerande människorna med en sång. Det var inte ett försök att spela ut något. Våra hjärtan brann, och vi ville nå den enskilde med en sång om Jesus. Så enkelt var det. Vi hade nu varit en period uppe i Luleåtrakten och haft möten däruppe. Vi försörjde oss

tiskt parti samlat, så hade vi handlat likadant. Det var inte fråga om att angripa någon partifärg, det vill jag understrika. Mötet började, och vi hade kommit överens om en sång. Om vi fick tillfälle, skulle vi gå fram och sjunga "Denna fattiga värld är i allt så förgänglig; endast tomhet och flärd, alltigenom fäfänglig. Men Guds väg den är ljus och så härligt hans rike. Och vår Guds Faders hus, Vem har här sett dess like?" Det var om Guds rike.

Vi stegade fram efter det att Internationalen hade sjungits av alla människor.

Robin gör en liten paus i berättelsen, som han med sådan inspiration och glödande blick och iver berättar. Han tar ett djupt andetag, och fortsätter:

-Jag ska säga det, att jag har aldrig upplevt en sådan bävan någon gång. Det var knappt att benen bar. Jag skälvde. Det märkliga var, att när första tonen i sången ljöd – då försvann all fruktan. Vi fick sjunga vers efter vers med kör. Ingen gjorde någonting. De lät oss sjunga hela sången! Det finns ju ett liknande budskap om människovärde i sången vi sjöng. Budskapet som socialdemokraterna har är ju om människovärdet: Jämlikhet, broderskap... Vi fick sjunga hela sången! Så tog vi sats igen, och började sjunga "Han fann mig". Men då hörde vi från läktaren, längst ner, att någon ropade: Det är ju Maranata! Vi hade ju inte sagt något

om varifrån vi kom. Men då det där ropades, så drogs all volym ner på högtalarna! Och ganska snabbt var vi alla ute ur lokalen. Men det var inga bryska grepp, det var inga hårda tag. Vi leddes ut, och de bad oss lämna platsen. Men de lät oss sjunga hela sången, och det ska de ha heder av! Vi fick förmedla vårt budskap. Och där var fullsatt. På den tiden var det fortfarande väldigt uppslutning första maj, och särskilt i Norrland. Det blev inte heller några repressalier efteråt. De hanterade situationen väldigt klokt och fint. Inte som man upplevde på systembolagen, då man hetsade pöbeln mot oss. Det var otäckt. Vi sjöng ju bara enkla sånger om Jesus. Gamla lärsångar som alla kände till.

Det måste ha varit väldigt lärorikt att delta i denna evangelisation?

-Det var oerhört givande och spännande år. Någon vecka efter det att vi sjungit på första maj på sossarnas möte, var Arne Imsen däruppe på möten vi anordnat. Han kontaktades av några som ifrågasatte våra metoder att bryta in i deras möte, men då läste Arne ur deras egen historia, om hur man använde utomparlamentariska metoder i sin strävan att få fram sitt budskap. Det satt naturligtvis väldigt bra! De hade kanske inte räknat med att han skulle nämna deras egen historia.

Det var ju också fel person

Så satt vi på flaket; åkte sakta genom torget och sjöng! Det var den första kärlekens drivkraft, och den sprängde gränser.

blivit bärgade för evigheten. De kanske fick något i hjärtat någon gång vid våra sångstunder på Systembolag på olika platser. I sin ensamhet kanske någon tog till sig budskapet.

Ibland fick vi uppleva att personalen bakom disken uppmanade pöbeln bland kunderna: "Ni får inte handla här förrän de som sjunger här drivits ut härifrån!" Det var alltså en ren uppmaning till pöbeln: Se till att få ut de här människorna! Sen får ni handla! Det där hände uppe i Norrland, i Luleå. Vi var däruppe en period.

Där hände väl en hel del?

-Ja, vi stod inne i ett stort köpcenter och sjöng ganska ofta. Väktarna där slog sönder gitarrerna för oss. Lämnade tillbaka kaffeved... De tillkallade polis, men släpade själva ut oss och var väldigt bryska. Efteråt fick vi reda på att i det köpcentret pågick en väldigt handel av narkotika. Vi hade blivit en liten oroshärd där. Det uppdagades att även

genom att sälja pepparkakor ute på dagarna, och så hade vi möten på kvällen, så ofta vi kunde. Vi åkte omkring med en av de blå bussar med öppet lastflak som församlingen köpt in. Där förvarade vi lagret av pepparkakor. Så satt vi på flaket; åkte sakta genom torget och sjöng! Det var den första kärlekens drivkraft, och den sprängde gränser. Vi hade en enda önskan: Att nå människor med evangelium.

Den första maj visste vi att man skulle avsluta arrangemangen i en handbollshall. Det här var 1978. Vi kom dit, gick in och satte oss långt fram, för vi kom tidigt och kunde välja plats. Sedan fylldes hela hallen med folk. Den politiker som var kallad att tala, var Birgitta Dahl. Vi hade ingen tanke på att protestera mot politiken på något sätt, utan vi ville nå människor. Många var samlade, och i vår enfald ville vi sjunga en sång om Jesus. Vi tänkte: vi sjunger en sång, och så får vi ta konsekvenserna. Hade det varit något annat poli-

På väg till Tunisien i en av församlingens blå bussar.

de gick på, för Arne Im-sen var på sin tid Sveriges yngste fackföreningsledare, och han hade verkligen satt sig in i socialdemokraternas bakgrund.

-Det var nog bra att de påmindes om sin bakgrund, för det är lätt att makten, när den får sitta för länge, blir korrumperad. Så är det med all politik.

Tiden gick och du tjänade i församlingen. En period var du också i Tunisien. Hur upplevde du det?

-Det var oerhört värdefulla år. Jag fick ett enormt perspektiv. Allt måste inte fungera precis som i Sverige. De sociala familjebanden är annorlunda och starkare än här i kalla Norden. Här i vårt klimat, där man knappt känner varandra. Barn – föräldrar – morföräldrar. Saker och ting fungerar utan det skyddsnät man byggt i vårt land. Det var nyttigt för mig att få se från ett annat perspektiv. Man kom nöden närmare och de dagliga frågorna om att överleva. Det var mycket givande år. Det var inte lätt. Man hade religionsfrihet – bara man inte sa något. De kristna hade oftast mötena ute i det fria, eller i hemmen. Man hade inga offentliga möteslokaler, utan husförsamlingsmöten. Och det har väl alltid varit det sundaste. Man bjöd hem varandra till måltid. Då behövs inga ord. Gärningen betyder mer än orden. Det har ju visat sig att i husförsamlingsväckelsen som gått fram både i Kina och andra asiatiska länder, så har man bjudit hem grannar till måltid. Det är oftast de som inte haft så mycket att säga, som har vunnit flest. De har talat minst – men har fått vara en dörr in i Guds rike.

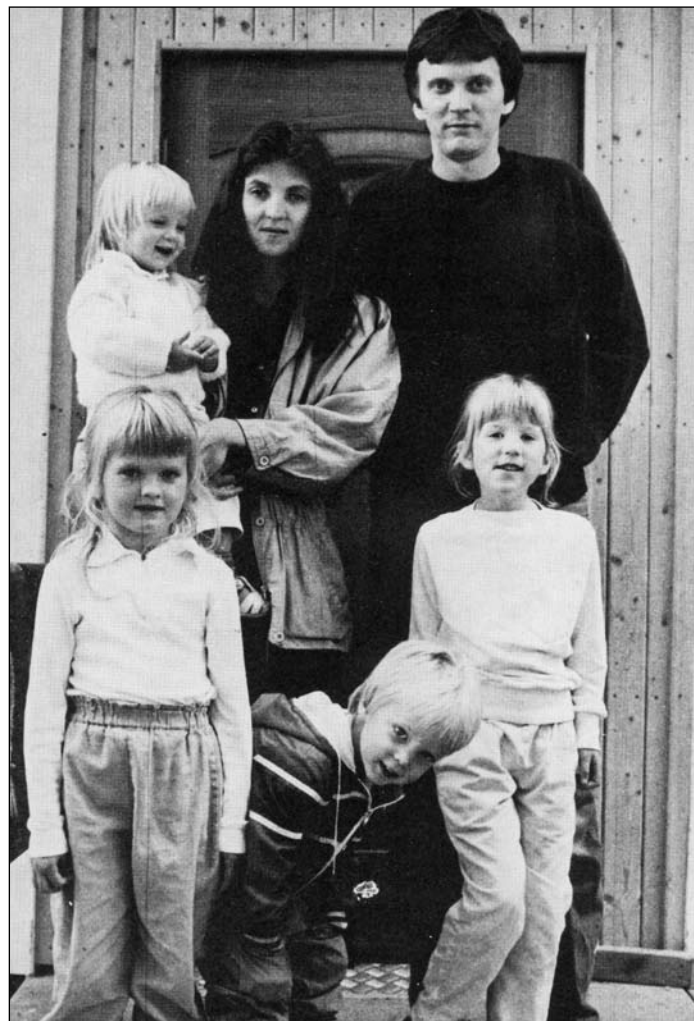
Du kom sedan hem och gifte dig med Lena, och ni fick ju med tiden åtta barn...

-Om vi återgår till 1977, det år då ett antal föräldrar i Maranataförsamlingen började med hemundervisning, så fanns ju en paragraf i skollagen man kunde använda, §35, för att få ha hemundervisning. Den paragrafen låg till grund för vårt agerande. De argument skolmyndigheterna och politikerna använde då, har man fortfarande. Det har gått nära fyrtio år, och man har fortfarande samma argument mot hemundervisning. Det är inte tillräckligt bra kvalitet på undervisningen, och en förälder kan inte nå så bra resultat med barnen som en utbildad lärare. Idag vet vi genom vetenskaplig undersökning och vittnesbevisning att det inte stämmer. Och ändå har man kvar samma argument.

Det är ju väldigt märkligt, med tanke på att i flera europeiska länder och även i USA så är det allt flera som satsar på hemundervisning med goda resultat.

-1977 var jag en ung parvel – 17-18 år bara. Men jag såg kampen, de första mödosamma stegen föräldrarna tog. Det var inte lätt att gå emot hela etablissemang. Det var inte dåliga krafter som var mot oss, men jag såg hur föräldrarna agerade, och jag växte in i kampen, såg gemenskapsformen och församlingslivet. Storfamiljen och kärnfamiljer hjälptes åt i dessa frågor. Det var ju förutsättningen för att det skulle gå; uppbyggnadsarbete vad man än gjorde.

Jag gick i söndagsskola från det jag var liten i pingstkapellet. Just det här ordet i Lukas-evangeliet får aldrig släppa greppet om en. Jesus begär inte något mer än det här: Var trogen i det lilla. Han vill att vi ska göra det lilla. Och han vill hjälpa till med det stora. Det vi egentligen inte förmår. Var och en får bidra med sin lilla del. Se på myran! Var och en drar sitt strå till det gemen-

Robin och Lena har hemundervisat alla sina barn. På bilden syns de fyra äldsta barnen år 1990.

samma. Man får aldrig släppa det lilla, utan var trogen där.

När sedan Lena och jag gifte oss och fick barn, så fanns ju en bävan inför vad som väntade när det gällde barnen. Lena och jag hade aldrig undervisat.

Barnen kom ju, tripp trapp trull! Och så kom frågan om värnplikten in!

-Ja, det var samtidigt. Redan när jag var 18 år kom inkallelsen. Där var min övertygelse klar. Då var det allmän värnplikt, en skyldighet för alla medborgare. Skolplikten har alltid byggt på, och bygger fortfarande på en rätt. Det är en väldig skillnad, än om man nu försöker lyfta fram skolan som ett pliktverk. Det är väldigt viktigt att betona både föräldrarätten, barnens rätt och religionsfriheten. Att man ska få följa sin filosofiska

och religiösa övertygelse. Det finns så många rätter man har kränkt i vårt land genom den nya lagstiftningen. Man kränker den lilla människan, och värnar om det stora kollektivets tyckande. Man har tolkningsföreträde.

När det gällde värnplikten, så var det en skyldighet för alla att försvara fosterlandet. Jag motsatte mig värnplikt inom totalförsvarets ram. Det finns ett vapen som har stått sig i alla tider. Det har visat sig att det är bönens väg.

Jag kunde inte göra värnplikt och lära mig släcka andra människors liv. Jag kan inte bidra till att släcka en människas liv som Herren Jesus lidit döden för. Det finns ett vapen som är starkare och fortfarande kan bevara en nation. Det är bönens vapen.

I och med att du vapenvä-

Varubussen som Robin körde runt hela Ljungsbroslätten.

grade, skulle du avtjäna ett straff?

-Nu var det så att jag höll mig undan detta rätt länge, det hade gått så långt att jag var 30 år gammal och hade redan fyra barn när de fick tag i mig. Ändå skulle straffet verkställas. Jag kom till Gotland, P18 – pansardivisionen. Jag fick två gånger åka dit och vägra. Då var jag mellan 25 och 30 år. Man ville inte att jag skulle placeras tillsammans med dem som var yngre, så att de skulle utsättas för min påverkan. I den åldern är man ju väldigt påverkbar. Man är mitt i personlighetsdaningen; vad är rätt och vad är fel. Man var väldigt angelägen om att jag inte skulle få tillfälle att påverka andra. Gå in och ställ dig vid din säng; vägra – och lämna området! Helst skulle det inte märkas alls. Sedan blev det rättegång. Jag tror det blev en liten notis om det i Östgötakorrespondenten. Man kände inte till något sådant fall tidigare i Östergötland. Jag undrar: fanns det ingenting innan "Predikare-Lena" verkade där?

Jag tycker ju att om någon med lite journalistisk näsa varit där, borde de ju ha skrivit om att en far med fyra små barn skulle gå i fängelse för att han vägrade lära sig döda! Nog vore det värt mera än en

liten notis!

-Det var många andra som slapp göra värnplikten, därför att de var inne i en karriär. Idrottslig karriär. Då hade de inte tid, då fanns det skäl att slippa. De tjänade sina pengar. Jag hade inget till min försörjning då jag satt inne. Det var tack vare storfamiljen och syskonen i församlingen man klarade sig.

När jag skulle till Pliktverket kördes jag upp från Linköping till Karlstad. Det första jag möttes av när jag gick in i salen, var Hollywoodfilmer – krigsfilmer, tuffa sekvenser av krigssituationer i Hollywoodfilmer. Det var det första jag möttes av då jag kom in, och jag tänkte: Är det här det allmänna Pliktverket? Och nonchalanta yngre män som tog emot mig. Så fick jag träffa en överste och en psykolog. Samma frågor. Psykologen satte händerna bakom sitt huvud, lutade sig bakåt och lade upp knät över benet och sa: Kan du berätta; har du haft problem i din ungdom? Då sa jag att jag har inte kommit hit för att berätta om min barndom, jag har kommit för att jag vägrar att inrätta mig inom totalförsvarets ram, jag vill inte lära mig att döda en människa som Gud har gett sitt liv för i sin död på korset. Jag säger nej till detta. Ja, ja, ja, sa han, vi ska inte ta mer tid i det här! Så var det färdigt. Jag var inte samarbetsvillig,

fick träffa någon av överstarna igen, och så skrevs jag ut. På vägen dit fick jag åka piketbuss. Tror det var sex-sju poliser med. Sådan är ju regeln, när det är någon form av fängstransport. Jag frågade dem om de skulle åka tillbaka sedan. Jo, de skulle åka efter någon timme. Då frågade jag om jag fick åka tillbaka med dem. Då spar vi ju en biljett, tyckte jag. Jag skulle ju också tillbaka till Linköping, och så skulle de slippa lägga ut pengar på tågbiljett till mig. Nej, så fick man inte göra, det var mot gängse regler. Så skrev de ut en tågbiljett till mig att åka tillbaka. När jag skulle hämta biljetten, gick jag ner i samma lokal, till receptionen. Där gick fortfarande samma Hollywoodvideos på väggarna. Där satt en man i yngre medelåldern. Då det var min tur att gå fram, vinkade han åt mig med pekfingeret. Han sa inte att jag kunde komma fram, bara vinkade med fingret och flinade litet lätt mot mig. En föraktfull gest. Det var inte värdigt. Menar man allvar, så var det inte ett värdigt uppträdande.

Det avslutades med att jag fick fyra månaders fängelse. Jag försökte skriva en nådeansökan till försvarsministern. Men det fanns inga förmildrande omständigheter för mig som enkel person. Jag var 30 år och hade fyra små barn. Det var litet anmärkningsvärt. På den tiden fick man, om man skötte sig, sitta av 50 procent av tiden. Två månader.

Storfamiljen hade en livsmedelsbuss som vi körde runt med och sålde dagligvaror från i Ljungsbro-trakten. Man fick en väldigt fin social kontakt med dem som bodde ensligt. Jag hade berättat för en av mina kunder om vad som gällde för mig. Och en dag ringde hon till oss för att beställa varor. Det kunde ske genom Lena, och hon hade telefonnumret. Men så svarade min dotter Gabriella, som idag

själv har familj. Hon var väl då sex år. Hon svarade helt sonika: Mamma är i Stockholm och pappa är i fängelse! Lena var på möten i Stockholm, och Gabriella var kvar hos den andra familjen vi bodde tillsammans med. Så det var litet komiskt. Kunden fann sig i situationen, och tyckte det var roligt. Hon levde länge med den där incidenten!

Trots allt var också fängelse tiden en lärorik period. Jag fick se och möta människor, som jag fick vara ett vittne för. Det här var en öppen anstalt. Man läser i Gamla testamentet mycket om krig. Hur svärdet fick tala. Men jag är övertygad om att om Gud fått vara den han ville vara för nationen som växte fram, så skulle aldrig något svärd behöva lyftas. Utan Herren skulle, som han sade: Jag skall strida för eder. Det allvarliga är väl som David fick uppleva. Han hade utgjutit för mycket blod, och därför fick han inte bygga Herrens tempel. Det finns starka markörer. Ni förlitar er på hästar och vagnar. Hade Gud fått vara den han ville vara, så hade det aldrig behövts.

Du har säkert brottats mycket med Guds Ord innan du kom fram till detta ställningstagande med totalvägran?

-Ja, det har varit en brottningskamp.

Sedan fortsatte livet. Du fick ännu flera barn. Ni flyttade upp till Stockholm så småningom.

-Ja, i början pendlade jag en del. Det var när taxi avreglerades, så det blev möjligt att starta taxirörelse för oss. Det var 1990. Det var broder Arne Imsen som såg en möjlighet, en väg, och började bygga upp. Gud till ära, får jag säga att vi nu har drivit taxirörelse i över 25 år!

Taxibilarna har många gånger fått vara platt-

form för predikan, har jag förstått.

-Ja, i Ljungsbro upplevde jag hur livsmedelsbussen för oss var vårt stilla arbete i kommuniteten där. Vi fick vara ett vittnesbörd på hela slätten. Det behövdes inte vara många ord, men vår närvaro och vårt vittnesbörd, genom torgmöten och den årligen återkommande midsommarkonferensen då maranatafolket samlades där. Det fanns också familjer som hade hemundervisning i vår närhet. Man har ju fått mogna i denna miljö.

Hur var det sedan när det blev dags för er att börja med hemundervisning av era barn?

-Det var verkligen med bavan. Lena väntade tvillingar. Och det var femte och sjätte barnet! Gabriella skulle nu börja skolan. Men tack vare att vi varit flera föräldrar och syskon som hjälpts åt i storfamiljen, så har det gått. Det är detta som gjort det möjligt för hemundervisningen att fungera. Även den frågan prövades redan 1977 av Justitieombudsmannen (JO). Och JO gav föräldrarna i storfamiljen rätt. Hemun-

dervisning är ingen skola, utan föräldrar som kommer tillsammans och löser även de dagliga uppgifterna tillsammans. Det ska lagas mat, det ska städas, det ska arbetas. Tack och lov för storfamiljen och församlingen! Därför har det fungerat.

Vissa tider har det varit lugnt och gått bra i relation med myndigheterna, andra tider har det varit väldigt tufft.

-Det här har jag och Lena successivt växt in i och tagit itu med undervisningen av våra barn. Man hjälps åt med olika ämnen. Det har varit så berikande. Både för förälder och elev! Man brukar säga att en elev kan inte komma längre än sin lärare, men i hemundervisningen med den miljön och den pedagogik som är där, kan eleven komma längre i kunskap på olika områden än den som lär ut! Även där motsäger det sig vad man kan tro!

Jag har bara nioårig grundskola, men jag har fått fostras i församlingen och den kamp som vi haft och de frågor som tagits upp. Och så har jag sporrats till att inhämta kunskap. Det man trodde var omöjligt

JO gav föräldrarna i storfamiljen rätt. Hemundervisning är ingen skola, utan föräldrar som kommer tillsammans och löser de dagliga uppgifterna.

visade sig vara möjligt, när man väl tog steget och upplevde att det fanns en bärande kraft.

Du är både äldste och lärare i församlingen nu. Du som var en blyg, ung pojke när du kom. Men visionen fanns ändå från början att du ville gå denna väg?

-Det var tveklöst. Som ung 17-åring var det ett steg jag tog. Många säger: Om jag fick leva om mitt liv, skulle jag ha gjort si och så....

Jag vill säga, Gud till ära, att om jag fått leva om mitt liv, skulle jag inte vilja göra något annorlunda. Jag vet att han varit med mig och är med mig. Han leder i det lilla, och man får se hans under dagligen. Man får se små gärningar, ständigt och jag är

tacksam. Tacksam för vägen, och tacksam för visionen om församlingen. Det är en kamp, men det är värt allt. Må Gud hjälpa mig att fortsatt vara trogen i det lilla. Man kan många gånger tycka att det är enformigt. Men man får be Gud att inte visa sig i det stora, men visa sig där han har sagt: var trogen i det lilla. Han får visa vem han är – i det lilla. Det är mera värt än att få se honom i det stora. Det här är det vardagliga. Strävsamma. Myrans bärande på stråt för att komma till det gemensamma. Att se Guds trofasthet och verkande kraft i det lilla. Då kommer det att inspirera och spränga hela vårt inre med Andens flöde. Du ser inte det inre livets källa och beröring, men du kan se dess verkan när det får glimta ut ur de enkla vittnena.

Du låter inte som någon karriärist. Hur mycket har du stigit i lönegrader genom åren?

-Nej, tack och lov! Har vi föda och kläder, så må vi vara nöjda med det. Det är också en lärobit. Förnöjsamhet.

Det låter starkt när du som åttabarnsfar säger så. Du har kämpat mot allt hårdare lagstiftning, när det gäller att ha barn i hemundervisningen; en kamp som trappas upp allt mer.

-Nu får jag också se den nya generationen som kommer. Barnbarnen kommer också in i hemundervisningen. Det kommer igen. Var trogen i det lilla.

I över tjugofem år har Robin varit engagerad i församlingens taxirörelse.

först sid 23

Porträtt av Vilhelm Moberg

”O hur salig

Vilhelm Moberg skriver

På midsommaraftonen 1850 stävar briggen ”Charlotta” in i New Yorks hamn. Ombord fanns en dyrbar last, pilgrimmer från Sverige. Andlöst blickar de ut över det nya landet. För dem var det Löfteslandet; Frihetslandet. De allra flesta var baptister som flytt sitt fosterland jagade av polis och en statskontrollerad kyrka - därför att de tillhörde den förbjudna frikyrko-

rörelsen som samlades utanför kyrkan. Det var en tid när svenskar tvingades lämna Sverige. De kom till ett jungfruligt land. De fick muta in så mycket mark de måktade med. Och när de körde spaden i jorden sjönk den ned till skaftet i svart, fet mylla. Ja, även de svenska äppelträden trivdes och bar rik frukt i det nya landet. De prisade sin Gud och bröt brödet i hemmen i full frihet utan präster o

länsmän. Och det stod inte på förrän den första baptistförsamlingen var grundad. Men vad många inte känner till är att grunden till hela invandrarsviten var dagböckerna från en baptist från Östergötland, Andrew Petterson. Mobergs utvandrarepos är aktuella än någonsin just i vår kaotiska värld. Och i detta drama har vi som väckelsefolk våra rötter.

Text: Lars Bygdås

”Fly för ditt livs skull!” Ett rop som går genom hela den heliga historien. Skall Guds barn behöva fly? Ja, Jesus flydde. Han gick på hemliga vägar undan, inte

främst från de välrustade romerska soldaterna, det fanns en annan fiende på ett annat plan - prästerskapet. Han som kom med frälsningens evangelium, den kristna nådens tidsålder, fick fly från ett prästerskap som aldrig förstått Guds rådslut men väl hade makten att döda Honom.

De fattiga bönderna från Småland fick fly för sanningens ords skull. Sanningen om det bibliska dopet. De flydde över havet till friheten i Amerika, till det nya landet som ännu inte orenats av det falska prästerskapet. Och baptisterna - den växte till en mäktig väckelserörelse över hela Amerika. Ära vare Gud!

Professor **Richard Mouw** skriver träffande i *Världsvid kristendom*:

- Kristendomens historia i Nordamerika är immigrantgruppernas historia. Immigranterna hade med sig sin samfundsidentitet till den Nya världen; många kom ju faktiskt till Nordamerika just för att de ville bevara sin religiösa identitet. Just så är det att bevara sin identitet.

I sin stora och gripande *Utvandrarsvit* skildrar Vilhelm Moberg de svenska utvandrarnas resa och öden i det nya landet.

Och i sin bok *Berättelser ur min levnad* beskriver Moberg det digra arbetet bakom utvandrarböckerna.

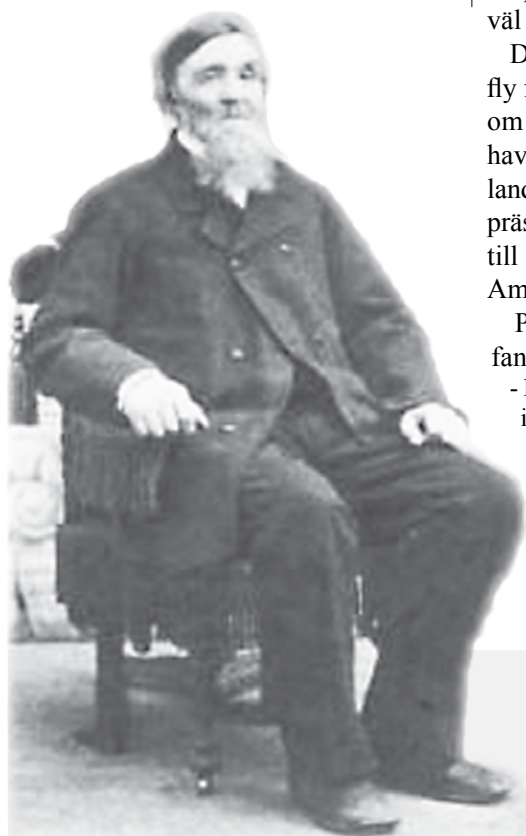
”Och när jag började mina forskningar hittade jag en emigrantorsak som jag inte hade känt till:

- Jag fann att religionsförföljelserna i Sverige för 100 år sedan hade tvingat tusentals människor att utvandra. Det var Konventikelplakatets bestämmelser som drev ’läsarna’ ur landet.”

Men Moberg fann aldrig någon allvarligare strävan hos kyrkan att klargöra sanningen:

- Uppenbart är att kyrkan själv inte är angelägen härom; i varje fall har ingen kyrkohistoriker hittills gjort någon specialundersökning i ämnet.

Vi citerar ur den inledande skildringen i Mobergs bok *Utvandrarna*. Skildringen

Gammal och fri. I sin krafts dagar kämpade Anders Pettersson i den förbjudna väckelserörelsen i Sverige. Han tvingades i landsflykt och hans dagböcker utgjorde stommen i Mobergs gripande utvandrarböcker.

"att få vandra"

ver väckelsefolkets historia

Kampen för det bibliska dopet var orsak till förföljelse i 1800-talets Sverige.

av det som var orsaken till att de lämnade landet.

Kärragärde i Småland i mitten av 1800-talet:

- Mitt i det stora rummet i Danjel Andreassons hus stod slagbordet, som Inga-Lena i kväll hade ställt i ordning.(...)

Ur sin linnekista tog hon fram det finaste och dyrbaraste hon hade, för i natt väntade de det största främmande, som någon människa kunde få emottaga i sitt hus.(...)

De skulle få Herren Jesus som gäst.(...)

Samlingen kring Herrens altare i Kärragärde skulle ske en timme före midnatt. Folket från granngårdarna, två äkta par, var just komna. De stampade av sig snön ute i farstun, där det möttes av Danjel, som bjöd dem stiga in till bröderna och systrarna i Kristi kropp.(...)

Tidigare inträffade detta:

En dag i februari kom kyrkvärden Per Persson till prosten Brusander med allvarssamma underrättelser: Danjel Andreasson samlade husfolk och grannar nattetid inom lyckta dörrar i Kärragärde och utdelade Herrens heliga nattvard.

Prosten ville till en början icke sätta tro till sin kyrkvärd; nyheterna var alltför förfärande. Men Per Persson sade, att det fanns åsyna vittnen. Några kringlöpande

ungdomar hade härom natten stått utanför fönstren i Kärragärde och sett folket därinne samlat kring ett nattvardsbord.(...)

Efter kyrkvärdens berättelse satt prosten Brusander en lång stund med sitt huvud sänkt. Med fredliga och fogliga medel hade han försökt återföra Danjel Andreasson till kyrkan.(...)

Daniel hade delat ut bröd och vin åt manfolken. Han skulle övergå till kvinnorna och räcka Ulrika i Västergöhl brödet, när det mitt i stormen hördes ett nytt ljud utifrån. Det lät som om en grov mansröst hade yttrat något. (...)

Husbonden i Kärragärde gick med lugna steg ut i farstun. Innan han rörde dörrlåset frågade han stilla:

- Vem är du som stör husfriden nattetid?
- Det är kronolänsman Lönnegren! Öppna!

De vandrar ut...

Berättelsen om de landsflyktiga troende från Sverige har genom musikalen *Kristina från Duvemåla* gjorts känd världen över och spelas just nu på Cirkus i Stockholm.

Få vet att Moberg hade en direkt förebild för Karl Oskar. En strävsam baptist från södra Östergötland som hette Anders Pettersson (Andrew Peterson), född 1818

i Västra Ryds socken, emigrerade år 1850 tillsammans med femton sockenbor till Amerika. Andrew Peterson skrev dagbok om resan, med stormar och sjösjuka, och det hårda livet som nybyggare i Nordamerika.

Moberg skriver:

- I Andrew Petersons dagböcker hade jag hittat vad jag letade efter i Amerika. I flera månader satt jag i biblioteket i St. Paul för att läsa om denne bonde, för att veta vad han hade gjort och för att veta vad han tyckte om livet i denna värld.

(Men - det fanns en annan svensk som före Moberg läst samma dagbok på ort och ställe - Astrid Lindgren! Vilket sedermera blev boken *Samuel August från Sevedstorp*.)

Utvandrarna kom förvisso till ett land, som med tiden gav rika skördar.

Men det fanns en sak som tärde på sinnet och visar på livet som flykting i ett nytt land i obebodda trakter - ensamheten.

I ett avsnitt i *Nybyggarna* när de får besök av "hälsingebonden", brister det för Kristina när hon talar om sin ensamhet. De hade då bott i ödemarken tre vintrar.

Hälsingebonden berättar att tre nya svenska familjer är på väg att slå sig ner i trakten:

"- Vi blir mer än trettio svenska "people", säger han.

- Vi kan påbörja en församling."

www.andrewpeterson.se

Andrew Petersonsällskapet har gjort mycket för att bevara och tillgängliggöra material om Andrew Peterson.

”-Vi får int gå här och sträva i lekamliheten så att vi glömmar eviheten!” sade hälsingebonden.

”- Att bygga fähus är ingen undskyllan för oss att uppskjuta bygget på Guds hus!”

”- Att bygga en körka? mumlade Kristina som om hon talat i sömnen. Då låter orimligt!”

Ett rop och en längtan efter gemenskapen, psalmerna och bibelläsningen där hemifrån, stiger upp från Kristinas hjärta. Ett tårfyllt rop från denna invandrarkvinna, märkt av alltför många barnafödslar, där hon står och steker plättar till manfolket.

Här visar Moberg sin storhet när han skildrar de troende flyktningarnas längtan, efter det som för dem var det viktigaste i livet; rätten att få samlas i frihet kring Ordet och bönen.

Själva kärnpunkten i hela denna gripande krönika.

Till musiken Kristina från Duvemåla skrev Benny Andersson och Björn Ulvaeus en känslös psalm om en utsatt kvinnas förtvivlan och frågor till Gud: *Du måste finnas.*

Och bönen från Kristinas hjärta fick ett svar. Till Minnesota kom flera baptister med flyktningströmmen från Sverige. Bland annat den landsförvisade döparpredikanten **F O Nilsson**. Han bodde en tid granne med Karl Oskar och Kristina (Andrew Peterson).

F O Nilsson var den verkliga pionjären i svensk döpparrörelse. Han hade varit sjöman och reste över världshaven, missionerade, döpte människor till Kristus, och spred mängder med skrifter. Inte minst då i New York där sjömanskyrkan The Baptist Mariners Church i många år stödde baptistmissionen i Norden!

Det är inte det lättaste att följa sjömannen och predikanten Nilssons resor och äventyr. På många sätt förblev han den kringfarande sjömannen hela sitt liv.

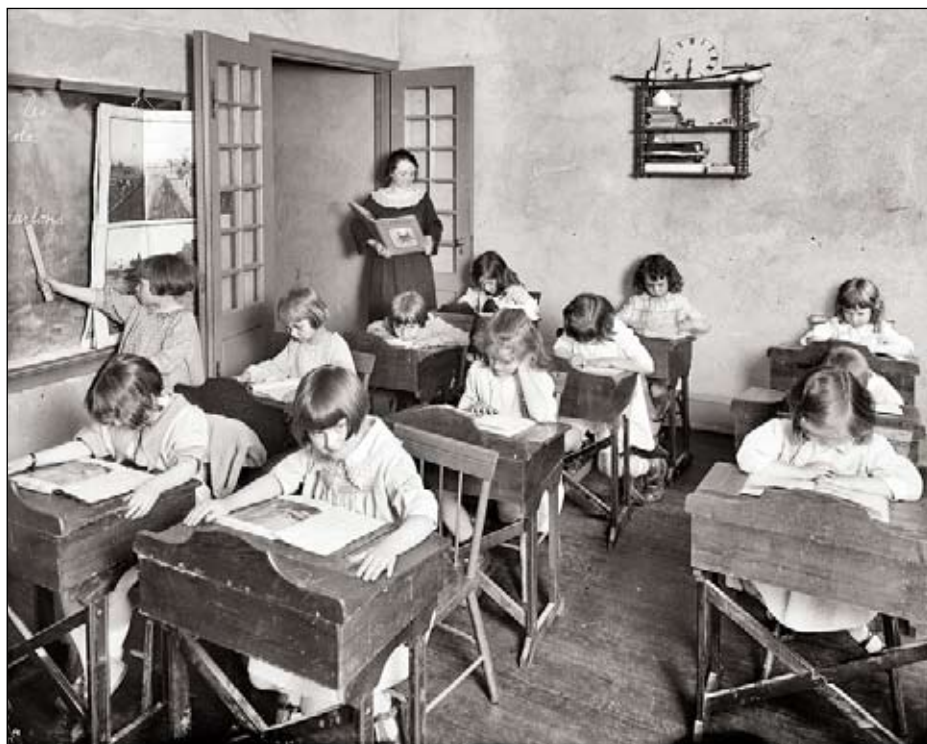
”F O Nilsson blev”, skriver **C G Hjelm** i boken *Döpparrörelsens väg*,

- den förste baptistiske predikanten och församlingsledaren. Han fick ta första stöten från den lutherska kyrkan och från de svenska myndigheterna, vilka dömdo honom till landsförvisning.

F O Nilsson döptes i Hamburg 1847.

En annan levnadstecknare **Jakob Byström** berättar om Nilssons liv och arbete bland nybyggarna i just Minnesota:

- Den 20 juli 1855 flyttade han med sin familj till Scandia, Minnesota. Några av dem

Böra vi tillåta våra barn att undervisas i statskyrkans skolor, frågade sig Baptisterna i mitten av 1800-talet. Det resulterade i inrättandet av egna vardagsskolor, en protest mot dåtidens totalitära skolsystem.

han förut döpt i Burlington, hade bosatt sig på denna plats. Han hade ej heller varit här länge, förrän han hade en församling bildad, för vilken han blev föreståndare.

Nilsson arbetade nitiskt för evangelium och det fria bibliska dopet, alltså även i Amerika. Och vi skall komma ihåg att vår broder då var dömd och landsförvisad från Sverige vid den tidpunkten.

En landsflyktig missionär!

”Vi går i landsflykt ”

Döparna i 1850-talets Sverige trakasserades hänsynslöst av stat och kyrka. Det slående är att det rörde sig om så små grupper: i Onsala 11 personer, i Berghem 13, i Göteborg 17 och så vidare.

Alla var djupt tagna av domen mot F O Nilsson och förstod att enda möjligheten att överleva och bevara sin tro var att fly landet. Märk väl att striden gällde ytterst barnen, de svagaste och mest försvarslösa.

En fråga som gäller barnen och som med åren blev alltmer brännande för väckelsefolket var skolfrågan. Brännande aktuell även för Maranatafolket och som i skrivande stund nått ett ytterst kritiskt läge. Det handlar om kampen för hemundervisningen som Midnattsropet noga följer.

När det gäller baptisterna och skolfrå-

gan diskuterades detta vid en konferens 1858 under rubriken: ”Böra vi tillåta våra barn att undervisas i statskyrkans skolor...”, ett uttalande som gick ut på att ”baptistförsamlingarna borde i största möjliga utsträckning upprätta egna vardagsskolor...”

De tidiga baptisterna tog denna fråga på djupaste allvar:

”Följande siffror giva vid handen att denna skolverksamhet enbart i Medelpad var av en imponerande omfattning... År 1865 undervisades i femton skolor 1 566 barn...”

Reaktionen från berörda myndigheter och då i synnerhet från statskyrkan med sitt självpåtagna uppdrag som folkuppfostrare, lät inte vänta på sig,

”man befarade att de baptistiska lärarna bedrev religiös propaganda i sina skolor ... Därför utfärdades en mängd förbud mot baptistiska lärare att öva skolverksamhet, och där dessa förbud icke åttlyddes, blev det böter och eventuellt fängelse”.

(Källa: *Svenska Baptistsamfundets historia II*)

Detta var kampen om barnen och skolan 1860-talet. Där står kampen om barnen och skolan för Maranatafolket 2015!

J. Byström skriver:

”Då barn föddes i familjerna och föräldrarna vägrade låta begjuta dem blev det svårast. År 1852 infann sig åter kronobe-

tjäningen hos två familjer i Marks härad --- hämtade deras späda barn till prästerskapet att 'kristnas' varpå följde utpantning av det fattiga folkets ägodelar för att betala både länsman och prästen för deras ämbetsförrättningar, mot vilka föräldrarna på allt sätt protesterade.

Dessa svårigheter bragte de flesta att tänka på utvandring till Amerika."

Och vidare:

"På ett församlingsmöte nyåret 1853 beslöts att de som ville och förmådde, skulle resa till våren..."

Dessa vänner skrev till F O Nilsson som då befann sig i landsflykt i Köpenhamn och bad om hans bistånd. Och han bistod, i Kristi kärlek.

Så reste han tillsammans med 21 medlemmar från Halland och Västergötland i maj 1853 till Nordamerikas Förenta Sta-

ter. En farofylld resa över Atlanten följde, där de själva fick stå för hushållet.

De anlände till New York 24 juni 1853 och blev väl mottagna av "modern till den svenska baptistunionen The Baptist Mariners Church som hjälpte dem med det nödvändiga".

Den svenske baptistpionjären Anders Wiberg, som då befann sig i Amerika, mötte dem också vid landgången. Om denne döparpionjär skulle också kunna skrivas en artikel.

Men tillsammans fick de svenska utvandrarerna vara med i det som skulle bli en mäktig rörelse i USA där tusen och åter tusen gick i dopets grav för att uppstå till ett nytt väsende i liv.

Det var inte bara de europeiska emigranterna som befruktade väckelserö-

relserna i Nordamerika. De nyligen befriade svarta slavar anslöt sig i tusentals till frikyrkorna. Enbart till baptiströrelsen kom 250 000 intill år 1860! Där fick de en ny fristad. Och en ny Herre. Deras lovsång till Honom, *The black music*, är odödlig.

Likaså visade det sig att det som såg ut som en flyktkatastrof genom Guds nåd förvandlades till en underbar seger för Guds rike och sanningens evangelium. Dessa våra trosfränder levde i väckelseförsamlingens genombrottsstider. Vi lever i dess avslutning. Kraven på anpassning till en alltmer perverterad och antikristlig omvärld gör sig ständigt påmind. Men Herren Jesus Kristus har berett en ny och levande väg för sin brud - vägen ut! ■

Maranataförsamlingen inbjuder till Bibeldagar på Bällsta 5 - 10 januari

Information och anmälan: Tel 08-98 56 83, www.maranata.se

JESUS- LIVETS FURSTE

Undervisning av Berno Vidén

Berättelsen om Jesus
14 bibelstudier (7cd) om
bibelns presentation av Jesus

- ☐ Jesus innan tiden
- ☐ Jesus i skapelsen
- ☐ Jesus i tiden
- ☐ Jesus i evigheten

Pris 150:- för hela serien (7 cd)
Beställ på bmc@maranata.se
eller tel 08 98 56 83

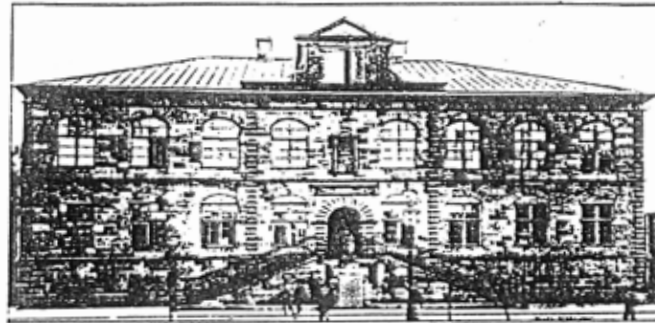
Tre böcker om församlingen av Jan Egil Hafsahl

Församlingen Kristi hemlighet, *Församlingen i ljuset av Höga Visan* och *Mot nya himlar och en ny jord* är titlarna på tre nyttgivna böcker av Jan Egil Hafsahl. Den första är en studiebok om församlingen, i den andra får vi perspektivet från Höga Visans bildspråk och den tredje boken är första delen i ett bibelstudium av Uppenbarelseboken.

Pris 80:- styck eller 200:- för alla tre
Beställs på bmc@maranata.se eller tel 08 98 56 83

Domen i Göta hovrätt

- en skam för Sverige

Baptister i Europa vädjar till svenske kungen.

I mars 1850 ställdes f.d. sjömannen och baptistförkunnaren F O Nilsson inför Göta hovrätt för spridandet av läror som icke stod i överensstämmelse med den lutherska trosläran. Och för att han trots varningar fortsatt med sin förkunnelse.

Inför rättens höga herrar håller han ett mäktigt bibelstudium om det bibliska dopet och om den bibliska församlingen vilket visar vilken mognad och kunskap denna unga rörelse uppnått.

Han dömdes "till att varda riket förvisad". En dom han

"mottog under stor sinnesrörelse".

Domen väckte enormt uppseende i hela den evangeliska världen och evangeliska alliansen i England skrev till svenske kungen och vädjade om införandet av religionsfrihet i Sverige, något som även den brittiske premiärministern skrev under på. Nilsson fortsatte under förvisningen i sitt ämbete. Inte minst då bland nybyggarna i Amerika där ständigt nya baptistförsamlingar växte fram och han bodde en tid granne med Andrew Peterson, verklighetens Karl Oskar ...

Lars Bygdås

Det var inte bara myndigheterna som trakasserade döparna vid denna tid. En hätsk stämning rådde även bland vanligt folk.

Baptispredikanten och riksdagsmannen **Jakob Byström** skriver i boken *En frikyrklig banbrytare*:

"Under 1848 spridde sig i Göteborg bland de okunnige det talet: Det kostar inte mer än 18 skilling att slå ihjäl en baptist."

Och vidare i Nilssons stuga:

"En afton under julen 1848 var den lilla skaran samlad inom väl stängda dörrar, lofvande Gud i sina hjärtans enfaldighet. Då skockade sig utanför huset en pöbelhop som begynte skräna och tjuta. Då orosstiftarne inte kunde komma in, kastade de in stora stenar genom fönstren, som kros-

sades, ljusen släcktes af den inströmmande luften dörrarne sprängdes våldsverkarna rusade in och förstörde vad som fanns i den lilla stugan. De få Jesu lärjungar hade lyckats rädda sig upp på vinden och höllo sig gömda där tills den vilda hopen aflägsnat sig."

F O Nilsson hade sedan flera gånger misshandlats och häktats för sin verksamhet.

Så kallelsen att svara inför Göta hovrätt för att han "trots varningar fortsatt att utsprida villfarande lärosatser", kom inte som en blixträn från en klar himmel. Men:

"Färden till Göta hovrätt gjorde Nilsson till en verklig missionsresa hvarvid många ogudaktiga fingo höra väckelsens ord."

Under rättegången i Göta hovrätt i mars

1850 var F O Nilsson sin egen försvarsadvokat. Han var inte bara en nitisk bibelspridare utan också en eftertraktad bibellärare. Och inför Göta hovrätts höga herrar håller han ett grundligt bibelstudium om det bibliska dopet och den fria evangeliska församlingen.

I sin första skrivelse till rätten redogjorde han för sin väg fram till den baptistiska/bibliska dopsynen och erkänner frimodigt att han blivit kallad till bibellärare. Huvudämnen var det bibliska dopet, nattvarden och den bibliska församlingen.

"Öppet har jag framlagt mina åsikter för dem som jag ansett hava förstånd att kunna pröva dem," säger Nilsson i sin första skrivelse.

På rättegångens andra dag redogör F O Nilsson för innehållet i sin övertygelse. En skrivelse som har kallats hans trosbekännelse.

Om dopet:

Om det kristliga dopet tror och håller jag, vad Herren Jesus själv stadgar i instiftelseorden till detta sakrament Matt 28:19, 20, Mark 16:15, 16

a) att själva handlingen blott rätteligen sker genom nedsänkandet i vattnet av den person som döpes.

b) att blott de personer, som genom hörandet av Guds ord kommit till bättring, som är inför Gud, och den tro som är till vår Herre Jesus Kristus samt att de själva kunna inse dopets betydelse och veta, vartill de därvid förbinda sig, äro berättigade till undfående av detta sakrament. Härmed överensstämma alla de ställen där dopet förekommer i Nya testamentet som Matt 3:1-2, 5-6, Mark 1:3-8, Apg 8:5, 6, 8, 12, 35-39, 19:4-5, Rom 6:3-4, Kol 2:12 m fl.

Om nattvarden:

Om Herrens heliga nattvard tror och håller jag, att den blott värdeligen och rätt blott brukas av sådana människor, som genom Guds nåd blivit omvända till en sann och levande tro på Kristus samt efter det apostoliska sättet och Nya testamentets föreskrift låtit sig döpas till Kristus. Från Nya testamentet lära vi att uppenbara syndare och otrogna inte fingo deltaga med församlingen i Kristi lekamens och blods delaktighet. 1 Kor 11:26.

I kunnen icke dricka Herrans kalk och djävlaras kalk. I kunnen icke vara delaktige av Herrans bord och djävlaras bord. 1 Kor 10:21.

Eller huru förlikar sig Kristus och Beliar? Eller vad del har den trogne med den otrogne? 2 Kor 6:15.

Om församlingen:

Om den kristna församlingen tror och håller jag, att den är ett samfund av människor, som blivit födde på nytt, icke av någon förgänglig säd utan av oförgänglig, som är Guds levande ord. 1 Petr 1:23.

Genom dopet upptagne i Kristi församling. Joh 3:5. Alle döpte uti enom ande till en lekamen. 1 Kor 12:13. Vinnläggande sig att hålla Andens enhet genom fridens band. En kropp, och en ande, såsom de ock äro kallade, äro ett uti deras kallelse hopp: en herre, en tro, ett dop, en Gud och alla deras fader. Ef 4:3-5.

a) En sådan församling erkänner ingen människa eller människor som överhuvud. Endast Kristus har av Gud blivit satt till

ett huvud över allting. Ef 1:22 Och endast han är huvudet till kroppen, nämligen till församlingen. Kol 1:18.

c) En sådan församling väljer själv sina egna lärare och församlingstjänare av sina egna bröder. Apg 1:23, 6:5.

De helige skola skickliga vara till ämbetets verk, genom vilket Kristi lekamen må uppbyggd varda. Ef 4:12. Ty en biskop bör vara ostraffelig. Tit 1:7. Sammalunda och tjänarna och skola ärlige vara, icke tvetalige, icke drinkare, icke snikne efter slem vinning. 1 Tim 3:8.

d) En sådan församling upptager och utsluter medlemmar efter med dem anställd prövning.

Om nu någon icke vill lyda vårt ord, honom upptecknar vi i ett brev och haven ingen umgängelse med honom. 2 Tess 3:14. Så avslutas F O Nilssons anförande med några "grundsatser", bl a följande:

Orsaken varför jag tror och håller dessa från lutherska kyrkan avvikande stycker äro:

...Emedan jag fullkomligt tror, att bibelns kanoniska böcker äro Guds ord, Guds uppenbarade vilja och råd, som utan tradition eller mänskligt tillägg ensamt förmår göra mig undervisad till saligheten genom tron på Kristus Jesus.

I bibeln finner jag intet bud, eller exempel för barndopet, - inga bud eller stadgar av Kristus och hans apostlar, som att ordna någon statskyrka för de kristna. Kristi rike är icke av denna världen, och kristna församlingen är helga mannamedborgare och Guds husfolk.

Och slutligen:

4. Emedan jag tror, att Jesus Kristus skall på den yttersta dagen döma Världen och att vi alla måste uppenbarade varda för Kristi domstol, på det att var och en skall få, som han handlat haver medan han levde, evad det är gott eller ont. 2 Kor 5:10.

Fredrik Olaus Nilsson
f.d. sjöman

Ur åklagaren Swalanders plädering:
...som Nilsson fritt och otvunget erkänt,

Fredrik Olaus Nilssons frimodiga vittnesbörd i Göta hovrätt:

- I bibeln finner jag intet bud, eller exempel för barndopet, - inga bud eller stadgar av Kristus och hans apostlar, som att ordna någon statskyrka för de kristna. Kristi rike är icke av denna världen, och kristna församlingen är helga mannamedborgare och Guds husfolk.

att han sedan tre år tillbaka angående döpsens och nattvarens sakramenter, hyst och sökt utbreda lärosatser, hvilka icke öfverensstämde med den allmänna luthersk-evangeliska trosläran, samt Nilsson erhållit de varningar, som nyss nämnda stadgar föreskriva; men Nilsson oakadt fortsatt sin brottsliga förfarande, - - -

Alltså funne advokatfiskalen sig föranlåten yrka, att i förmån av 1 kapitlet 4 § missgärningsbalken allmänna lagen samt 1 kapitlet 2 § kyrkolagen Nilsson måtte, för det han utspjutt villfarande lärosatser, dömas att varda riket förvisad.

Ur rättegångsprotokollet:

”Under djup sinnesrörelse anförde Nilsson, att han ansåge detta påstående vara hårt.”

Domen

- Kungliga hovrätten har tagit i övervägande vad i detta mål förekommit; ...och emedan detta Nilssons förfarande icke betraktas annorlunda än såsom utspjundande av de lärosatser, han sålunda hyllat och vilka uppenbarligen stå i strid mot den rena kyrkans tro och bekännelse ...och som Nilsson följaktligen gjort sig saker till det brott, varom 11 kap 4 § 1:a momentet i missgärningsbalken handlar prövar kungl. hovrätten förmågan av detta

lagens bud döma Nilsson för att han sålunda låtit sig till last komma varda riket förvisad.

Domen var nu fälld av hovrättens höga vederbörande. Och frågan inställer sig givetvis: vilka av dessa herrar ägde teologisk skolning eller bibelkunskap nog att vederlägga döparnas tro och lära?

Den stred mot luthersk-evangeliska trosläran, förvisso. Men det är just den barndopspraxis döparna i alla tider förklarar obiblisk!

Protester och upprördhet i utlandet!

Rättegången i Göta hovrätt och domen till landsförvisning av F O Nilsson väckte enorm uppståndelse. Inte minst internationellt.

Ja i England var upprördheten större än i Sverige. Men även från Paris, Washington och Tyskland kom protester.

I England ansågs det som något oerhört, att en person från ett protestantiskt land kunde landsförvisas för sin tros skull.

Under processens gång gjorde Evang-

eliska alliansen i England ett uttalande mot förföljelsen i Sverige och beslöt att genom svenske ministern i London sända en skrivelse om saken till konungen av Sverige vari de vädjade till Kunglig Majestät att införa religionsfrihet i landet och göra slut på religionsförföljelserna. Dessa petitioner till Nilssons fördel översändes också till Englands premiärminister, lord Palmerston.

Englands kristenhet vädjar alltså till kungen att

”utsträcka eder kungliga nåd till den lidande och dessutom vidta sådana åtgärder som kunna föranleda upphävandet och avskaffandet av denna förhatliga lag”.

Och på detta svarar då den svenska regeringen genom svenska ministern i London i en not till lord Palmerston att Högsta domstolen inte kunnat göra någon ändring i underrättens dom emedan Nilsson faktiskt brutit mot ännu gällande lag och att svenska riksdagen dittills vägrat sin sanktion till förändring av de ifrågasvarande lagarna.

Tusen församlingar

Men de kristna i England och Irland gav

Konventikelfolket – ett sjung

Lars Bygdås

Konventikelplakatet var ett resultat av den svenska stormaktstidens stolta kyrka med minnen från Gustav II Adolfs segrar under 30-åriga kriget, och givetvis från Gustav Vasas tid som körde ut katolska kyrkan på 1500-talet. Fri från Rom blev den alltså en statsmaktens kyrka och den enhetliga religionens kyrka.

Hotet mot denna enhet kom från pietisterna och deras enkla samlingar i hemmen med bibelläsning och bön så kallade konventiklar, av det latinska conventiculum - liten sammankomst. Dessa människor satte friheten i Kristus främst och var beredda att ta strid för sin övertygelse.

Men för staten och dess kyrka blev det en splittringsrörelse som måste stävjas med tvångslagar och svärdet.

Konventikelplakatet från 1700-talet var just en sådan tvångslag som i ett slag kriminaliserade de enkla samlingarna i hemmen.

Den välkände hymnologen **Oscar Lövgren** ger oss en målande bild av den tidens väckelsemöten i boken *På stugmötenas tid* i kapitlet: Konventikelfolket – ett sjungande folk

”Allt visar klart, att de som under konventikelplakatets dagar samlades till de förbjudna sammankomsterna var ett sjungande folk,” skriver Oscar Lövgren i boken. Och som de sjöng, då i början på 1700-talet..! Sång om försoning och frälsning... Men även om Babylons ok och öde.

”Si, Babel syns braka vill snart falla kull, det skakas båd’ ute och inne, och skökan hon raglar och liksom helt full mot barnen

Illustration av ett stugmöte, eller konventikel som

hon ont har i sinne; men Kongen i Sion har lovat den tid att han vill sin vingård själv sköta och själa fördärvaren göra till skam och i deras arghet dem möta.”

Denna och många andra sånger visar vilken frimodighet man visade konventikelplakatets skapare

inte upp. En kommitté som representerade tusen församlingar bad med all vördnad för konungen i Sverige.

I en framställan väddar de att "låta Eder kungliga nåd komma dem till del och bevilja dem liksom alla Eders Majestäts undersåtar full religionsfrihet".

Baptisterna i England och Irland bad och väddade till Sverige om religionsfrihet för den förföljde Nilsson.

Och bönesvaret lät inte vänta på sig. F O Nilsson blev till oerhörd välsignelse under sin landsförvisning. Inte minst bland nybyggarna i Minnesota i USA där han undervisade, döpte och byggde församlingar i ett land utan präster, kronobetjänter, konungar eller hovrätter. F O Nilsson slutade sina dagar i sitt nya hemland Amerika år 1881.

Alldeles som det heter i Apostlagärningarna 19:20: "På detta sätt hade Herrens ord mäktig framgång och visade sin kraft."

Detta bevisas av baptismens snabba framväxt i USA. Och en sak vet vi det skedde inte utan kamp! ■

ande folk

det också kallas.

Och dessa kampsånger sjöngs långt innan de samlades i sångböcker. *Andeliga Wijisor* spreds i tusental och utkom i 17 upplagor.

Det förhatliga konventikelplakatet avskaffades 1858... ■

Hela omvändelsebudskapet..

forts från sid 15

Ja, tänk att Gabriella som en gång svarade i telefon att pappa är i fängelse och mamma i Stockholm, hon har nu hemundervisning med den äldsta av sina fyra barn!

-Ja, och flera familjer kommer, de står i startgroparna med hemundervisningen.

Samtalet stannar upp något. Vi sitter tysta. Jag tänker på hur Robin och hans familj drabbats av de nya lagarna som vill tvinga föräldrarna att sända barnen till den statligt styrda skolan. Hur de fått betala dryga böter, då de ville hävda föräldrarätten, barnens rätt och religionsfriheten. Hur de kämpat mot en alltmera ogudaktig och antikristlig familjelagstiftning.

Det verkar så litet och fjuttigt. Ni är bara några få.

-Men tänk att Gud ser det så betydelsefullt! Det är bättre att få vara en liten, ringa hop med en underbar uppdragsgivare.

Tvärt-emet-folket!

-Börjar inte det med vår gemensamma upplevelse! Låten omvända eder. Hela omvändelsebudskapet är ju tvärt emot. Den väg är smal och den port är trång – och så kommer det här kampmomentet: Kämpa för att komma in! Det är omöjligt. Men det är Guds verk. Och får han hela människan, då finns alla möjligheter. Omvändelsebudskapet eskalerar i nya himlar och en ny jord. Det är slutmålet.

Som det ser ut i världen, så är alltsammans ett gungfly nu. Människorna står rädlösa vid havets och vågornas dån.

-Vi får vara Tvärt-emet-folket. Härlighetens Gud uppenbarade sig. Tvärt-emet-folket kan inte leva utan härligheten och heligheten ---

Du kan inte ta bort heligheten från härligheten. Du kan inte ta bort härligheten från heligheten. Det är Gud uppenbarad i Sonen. Och frälsningen är bara en förlossande startpunkt.

Robin håller en avslutande, inspirerande appell, på det sätt som är så typiskt för honom. Han talar fort och ivrigt, med triumf i rösten:

- Frälsningen, förlossningen – slutmålet är nya himlar och en ny jord där rättfärdighet bor - och det Jesus Kristus har berett. Vi får av-

Vi får ge upp för härlighetens Gud, helighetens Gud. Det är värt kampen; att ständigt få uppleva den bärande kraften.

kläda oss det här nedbrytande tältet. Förnedringskroppen står emot det Gud egentligen vill. Det största motståndet är inte vad myndigheter gör mot oss, det största motståndet har vi i oss själva. Kampen börjar i personligheten, egoismen, självupptagenheten. Vi får ge upp för härlighetens Gud, uppenbarelsens Gud, helighetens Gud. Det är värt kampen att ständigt få uppleva den bärande kraften: Vi får hålla före att livets Andes lag har i Kristus Jesus frigjort oss. En underbar salighetens väg. Ett kors, men då man fått smaka att Anden fått verka och leda människan, så blir det aldrig trälldom. Han har de medel som behövs för att ta itu med vårt inre liv.

Tvärt-emet. Det börjar med det underbara. Omvändelse! Och omvändelse utan hans liv är ingen sann omvändelse. Det blir en trälldom som är värre än döden.

Men livets andes lag har i Kristus gjort oss fria ifrån syndens och dödens lag! ■

Ett Kristusf

Bibelstudium av Samuel Hafsahl

Bibeln talar mycket om församlingen, Kristi hemlighet. Läser man bibeln ur det perspektivet, är det som om varje blad handlar just om församlingen; dess utväljelse, dess liv och dess mål. Undervisningen utvecklas och blir klarare och klarare ju längre ut i bibelhistorien man kommer; men redan på bibelns första blad ser vi förebilden på församlingen i Adam och Eva, då Eva tas ut från mannen och hon blir Adams hustru, liksom församlingen är uttagen ur Kristus. Jag önskar i detta bibelstudium att följa bibelhistoriens gång fram mot nytestamentlig tid, för att visa på något av vad det vill säga att vara ett Kristusfolk i tiden.

Ett nytt släkte

Även om förebilderna är rika innan Abraham, så börjar Gud något speciellt med Abraham. Denne man är annorlunda än de som har varit innan. Till exempel handlar Gud med Noa därför att han var en rättfärdig man. Han räddade honom genom en frälsningsark, ur den dom som gick över jorden. Om Abraham läser vi däremot att han tillbad månen och stjärnorna. Han var en hedning som levde i Ur i Kaldéen. Han levde sitt liv precis som alla andra människor på den tiden, men så utvalde Gud Abraham för ett speciellt syfte. Härlighetens Gud uppenbarade sig för Abraham medan han var i Mesopotamien. Han skall dra ut ifrån sitt land och från sin släkt till det land som Gud vill visa honom, och han skall bli fader till ett stort folk.

I Hebréerbrevet 11 läser vi att Abraham längtar efter det lovade landet. Han lyder Gud i tro när han blir kallad att dra ut till det land som han skal få i arv. Han drar ut utan att veta vart han skall komma. Abraham är en pilgrim. Han bor i tält, som en främling i löfteslandet, ty han väntar på staden med de fasta grundvalarna, den som Gud har format och skapat (Hebr 11:9-10). Om den staden kan vi läsa i kapitel 12, där det står att vi har

kommit till Sions berg och den levande Gudens stad, det himmelska Jerusalem, och till änglar i mångtusental, till en högtidsskara, en församling av förstfödda som har sina namn skrivna i himlen (Hebr 12:22-23).

Abrahams tro

Vi läser om Abraham som en troshjälte och en far till alla som tror. Watchman Nee visar i sin bok *Trons liv* att denne starke troskämpe i början ändå inte visade den största tron, eftersom det är hans far Tera som drar ut från Ur i Kaldéen, tillsammans med Abraham. I 1 Mosebok läser vi hur Gud uppenbarar sig för Abraham när han kommit till Haran och kallar honom att bege sig iväg. Men Gud hade uppenbarat sig innan dess, vittnar Stefanus i Apostlagärningarna 7; redan när han var kvar i Ur i Kaldéen. Efter flera år i Haran, dit de kom, så dör Abrahams far, och Gud uppenbarar sig åter för Abraham, och på nytt säger han till honom att gå ut ur sitt land och från sin släkt och sin fars hus (1 Mos 12:1). Det är långt fram till den trons människa vi ser mot slutet av Abrahams liv. Känner du att din tro är svag ibland, så ser vi att tron kan växa, som den gjorde hos Abraham.

Abraham bryter upp på nytt, men Lot följer med, och de beger sig iväg efter Herrens bud och kommer till Kanaans land. Där reser de sitt tält i Sikem, i Mores terebintlund. Herren uppenbarar sig åter för Abram och säger: ”Åt dina efterkommande skall jag ge detta land.” Då bygger Abraham ett altare åt Herren som hade uppenbarat sig för honom. Från Sikem drar han vidare till berget öster om Betel och slår upp sitt tält så att han har Betel i väster och Ai i öster. Där bygger han ett altare åt Herren och åkallar Herrens namn (1 Mos 12:7-9). Abrahams liv är en vandring från altare till altare. Altaret som Abraham reser är inte ett brännoffertaltare för synden, utan ett överlämnande av sitt liv åt Guds vilja och ett offrande av sin egen vilja, som Romarbrevet 12 vittnar om: att offra sitt liv som ett välbehagligt offer till Gud, så vi kan förstå vad hans vilja är.

En beprövad tro

Det är något speciellt med stället där Abraham slår upp sitt tält, med Betel i väster och Ai i öster. Vi ser ofta att namn i Bibeln är av betydelse. Betel betyder Herrens hus, och Ai betyder ruin. Det finns två vägar ut ifrån denna plats för Abraham, men också för oss i vår tid, där vi står i valets port. Vi kan välja att

olk i tiden

leva ut vårt eget liv här i tiden, med jaget i centrum. Det är alltid en lockande tanke för en människa; att sköta om sig själv och sitt eget, men resultatet blir ett Ai, en sten här och där – en ruin. Eller så kan vi överge vårt liv till Gud. Då leder Gud oss till Betel, Herrens hus, församlingen. Abraham reser altaret och offerar till Gud, och i detta proklamerar han: ”Gud, jag vill leva enligt din vilja.”

Inte länge efter kommer en hungersnöd över Kanaans land. Abraham har beslutat att överlämna sitt liv till Herren, men med hungersnöden är det som om Abraham genast låter Guds tanke om att förbli i landet få ge vika för omsorgen om sin egen familj. ”Nu måste jag göra något, så att vi inte förgås här i hungersnöden.” Och Abraham beger sig iväg, bort ifrån Guds tanke och vilja. Gud vill ha honom där i Kanaans land, men Abraham beger sig ned till Egypten, för där finns bröd. Gud prövar Abrahams tro. Abraham har byggt sitt altare och proklamerat sitt beslut, och genast kommer prövningen. Hur är det med ditt liv Abraham? Håller tron? Står

du fast vid beslutet? Istället för att vända sig till Gud för hjälp, handlar han utifrån sitt eget liv och räddar sin familj genom att åka ner till Egypten. Det blir några år utan välsignelse, utanför Guds plan, tills han en dag, som det står, åter kommer till den plats där han varit förut, där han hade byggt sitt altare, på stället mellan Betel och Ai, och han bosätter sig vid Mamres terebintlund invid Hebron, som betyder gemenskap (1 Mos 13:3, 18).

Vi får lära oss något utifrån Guds handlande med Abraham. Gud har sagt: ”Jag vill välsigna dig, till ditt folk och din släkt vill jag ge hela detta land.” Men tron på Gud kommer alltid att prövas. Petrus skriver i sitt första brev om den beprövade tron, som är mycket mera värd än guld som förgås. Om det bara finns välsignelser och höjder, så är frågan hur det blir med vår tro när prövningen kommer. Vi har hört hans löften om välsignelse; det låter så fantastiskt, men sedan kommer de svåra dagarna då tron skall prövas. En tro som inte är prövad, hur vet vi om den kommer att hålla i

prövningens stund?

För Abraham växer tron sig starkare. Den dag då Abraham får besked att offra sin egen son, som han har så kär, ser vi honom tidigt nästa morgon bege sig iväg med sin son för att i lydnad till Gud offra honom. Ty han trodde att Gud hade makt att ändå resa honom upp från döden. Då var Abrahams tro en beprövad tro, och han står genom tidsåldrarna som trons fader.

Den tro som vi har fått ta del av är ingen tro som är grundad på människors visdom eller övertalade ord, utan en tro som har fötts in i ditt och mitt hjärta genom Guds Ord. Det står om Anden som föder på nytt genom detta trons Ord som vi får lyssna till. Den som har fötts in i denna tro är Abrahams barn.

Att välja lidandet

Efter Abraham kommer Isak, och sedan Jakob. Jakob får tolv söner, och hans son Josef säljs som slav och blir förd ner till Egypten. Gud handlar med Josef, och genom olika vägar blir han den mest be-

Vi kan välja att leva ut vårt eget liv här i tiden, med jaget i centrum. Det är alltid en lockande tanke för en människa; att sköta om sig själv och sitt eget, men resultatet blir ett Ai, en sten här och där – en ruin. Eller så kan vi ge vårt liv till Gud. Då leder Gud oss till Betel, Herrens hus, församlingen.

tydelsesfulla mannen i Egypten, näst efter Farao. Det kommer en svår hungersnöd över hela världen, och Jakob med hela sin familj, drar ned till Egyptens land och bosätter sig i Gosen. Släkten växer där till ett stort folk.

Men det kommer en annan Farao, som inte känner till Josef, och han ser med fruktan på folket som växer fram i Gosen. Denne Farao får för sig att döda alla gossebarn som föds bland Israels folk så att det inte skall växa sig för stort. I trons kapitel läser vi om Mose som får en speciell början på sitt liv. Hans föräldrar gömmer undan pojken, för ”de ser att det är ett vackert barn”. Det lilla barnet läggs i en kista av rör och sänds ut på Nilfloden när föräldrarna inte längre kan dölja honom. Faraos dotter ser kistan och tar barnet till sig. Gossen får dock stanna kvar hos sin mor tills han har vuxit upp, och han förs då åter till Faraos dotter, som upptar honom som sin egen son.

Mose fostras i all Egyptens visdom och han växer upp – kanske även som arvinge till Egyptens tron. När han blir fyrtio år gammal får han i sinnet att se till sina bröder, Israels barn. Han ser en av dem lida orätt, och för att hämnas slår han ihjäl den egyptier som utfört misshandeln. Nu menar han att hans bröder skall

förstå att Gud genom honom vill bereda dem frälsning; men de förstår det icke. När brottet blir känt måste han istället fly bort, och han kommer till Midjans land. Mose lever där som en främling tills Gud uppenbarar sig för honom från en brinnande törnbuske och kallar honom att gå till Farao för att förlösa hans folk från slaveriet.

I tro vägrade Mose som vuxen att låta sig kallas Faraos dotterson, läser vi i trons kapitel, och i tro valde han att hellre bli illa behandlad tillsammans med Guds folk, än för att en kort tid leva i syndig njutning (Heb 11:25). Jag tror det är något av detsamma; en vägran och ett val. En vägran att förbli i den här världen, som en del av tidens system, men ocks ett val, att hellre lida ont tillsammans med Guds folk. Ty han räknade Kristi smälek som en större rikedom.

Det är en mening här som har talat till mig. Det står att Mose valde att hellre bli illa behandlad med Guds folk. I norska bibeln står det att han valde att lida ont tillsammans med Guds folk. Jag tror att det i alla tider är så för Guds folk. När vi är här i världen, så finns det alltid en förföljelse av Guds folk. Världen kan aldrig förstå eller acceptera Guds församling. Den kommer aldrig att ge sitt bifall till

Guds tankar i denna tid. Den har sitt sätt att leva på och kommer aldrig att förstå vad Guds verk handlar om. Det vill alltid vara den smala vägen som det är få som finner, eller vill finna, eftersom det innebär offer som de flesta människor inte är beredda att ge.

Men ordet talade till mitt hjärta som en kristen, som har valt att följa Jesus på den smala vägen. Varför läggs det vikt vid lidandet, och inte glädjen över att få vara bland Guds folk? Även som en kristen tror jag att vi kan ha lätt för att välja den enklaste vägen. Den som kostar minst och innebär det minsta offret. När Jesus talar om att följa honom säger han att vi måste lämna allt vi äger och varje dag ta upp korset och följa honom. Hur är det med ditt liv? Väljer du att lida ont? På stridsfältet finns det alltid en möjlighet att dra sig undan, spara sitt liv. Men Bibeln talar om de som på Debora och Baraks tid prissgav sina liv åt döden, på stridsfältets höjder. Därför att de hade sett något som var värt att kämpa för – ja, värt att dö för.

Mose måste ha sett något fantastiskt! Han som hade alla möjligheter att leva ett gott liv i Egypten. Människor såg upp till honom, han var högt aktad av alla, men han hade fått se Guds folk, och

Det står att Mose valde att hellre lida ont tillsammans med Guds folk. Jag tror att det i alla tider är så för Guds folk. När vi är här i världen, finns det alltid en förföljelse av Guds folk. Världen kan aldrig förstå eller acceptera Guds församling.

han förstod att det hade framtiden i sig. Han såg något mer än tiden och denna verkligheten. Han såg fram emot det som låg framför, och han härdade ut eftersom han såg den Osynlige och hade sin blick riktad på lönen (Heb 11:27).

Egna ambitioner

Med kraft för Gud folket ut ur Egyptens land. Han leder dem genom Röda havet och de står där på andra sidan och prisar Gud för hans väldiga nåd och styrka. Gud är med sitt folk genom hela ökenfärden. När man börjar knorra för att det inte finns vatten, så slår Mose på klippan och vatten strömmar fram. Gud förser sitt folk varje dag med manna, bröd från himlen. Man är beroende av Guds välsignelse för varje dag. Utan hans försörjning finns det ingen möjlighet att överleva i öknen. När folket blir trött på mannat och ropar på Gud, så ger Gud dem kött att äta. Det står även om deras sandaler och deras kläder; de slits inte ut.

För Mose liv blir dock vägen i öknen svår. Folket klagat ofta, och önskar sig även tillbaka till Egypten. När folket kommer till Guds berg, Horeb, går Mose upp på berget och blir kvar där i fyrtio dagar och fyrtio nätter. Folket blir till slut otåligt, och säger till Aron: ”Kom och gör oss en gud, som skall gå framför oss. För vad som har hänt den där Mose, som förde oss upp ur Egyptens land, det vet vi inte. De gör en gjuten kalv utav guld och säger: Detta är din gud, Israel, som har fört dig upp ur Egyptens land.” Mose är uppe på berget och får Guds lag, skriven på stentavlor. På vägen ner hör han rop och skrik från lägret. Han undrar om det är krigslarm, men Gud talar om att folket har vänt sig bort ifrån honom. Och Gud säger till Mose: ”Låt mig förgöra detta folket! Och jag ska göra av dig ett nytt folk, större och starkare och bättre än dessa. Man backar lite inför Guds tal till Mose. Gud är detta verkligen du? Det är ju ditt folk, folket du har fört ut ur Egyptens land, och nu är du redo att förgöra dem alla i öknen, för att göra dig ett nytt folk? Herren sade ytterligare till Mose: ”Jag har sett detta folk, och se, det är ett hårdnackat folk. Låt mig nu vara, så att min vrede kan brinna mot dem och förtära dem. Dig skall jag göra till ett stort folk” (2 Mos 32:9-10).

Mose står där inför ett val. Folket har knorrat mot honom. Hela vägen har man vänt sig mot Mose och sagt: ”Varför

förde du oss ut ur Egyptens land och in i öknen? Vi hade det bättre i Egypten. Nu har Mose möjligheten. Jag tror att Gud prövar Mose. Gud testat hans motiv.

Detta är Guds folk. Det är inte det största och starkaste folket, nej, snarare det motsatta, det är det lägsta, det som ingenting är värt. Ty du är ett folk som är helgat åt Herren, din Gud; dig har Herren, din Gud, utvalt till att vara hans egendomsfolk, framför alla andra folk på jorden. Icke därför att I voren större än alla andra folk var det som Herren fäste sig vid eder och utvalde eder, ty I ären ju mindre än alla andra folk; utan därför att Herren älskade eder (5 Mos 7). Finns det egna ambitioner i dig Mose, ambitioner om att få vara ledare för ett stort och starkt folk? Men Mose bönfaller inför Herren och säger: ”Herre, varför skulle din vrede brinna mot ditt folk, som du har fört ut ur Egyptens land med stor kraft och stark hand? (2 Mos 32:11).

Det fanns en tid då Mose gick i egen styrka, och han tänkte att folket skulle förstå att Gud skulle ge frälsning genom honom. Men allt han förmådde i sig själv var att begrava en enstaka egyptier i sanden, när Gud ville förlösa ett helt folk ur fångenskap. Mose har blivit en ödmjuk människa och ett användbart kärl för Gud. Det är inte längre Moses folk, som han vill se till, utan Guds folk som Mose får vara ibland, som en bror bland bröder. Inte längre Moses egen ära eller fruktan för att han skall förlora ansiktet, men Guds ära och hans namn: ”Varför skulle egyptierna få säga: Till deras olycka har han fört ut dem för att döda dem bland bergen och utrota dem från jordens yta? Om du dödar detta folk, alla på en gång, skall folken som hört talas om dig säga: ”Därför att Herren inte förmådde föra detta folk in i det land som han med ed hade lovat dem, har han slaktat dem i öknen. Nej, låt nu Herrens kraft bevisa sig stor” (2 Mos 32:12, 4 Mos 14:15).

Hur är det med våra liv? Har vi ambitioner att bli någonting; att använda korset för egen räkning? Det är en allvarlig fråga. Kanske är det också svårt att se sig själv, då vi kanske offrar mycket och utstår mycket lidande. Det behöver inte vara något fel på önskan, men finns det något av mitt eget egen nitälskan, egen viljestyrka så är det döda gärningar. Det är inte ditt och mitt verk, men Guds verk. Det handlar inte om vad vi kan få till i oss själva; Gud är inte beroende av män-

niskors styrka. Har inte arbetet sin rot i Kristus, är inte drivkraften Guds kärlek, så bär det inte evighetens signum och det kommer aldrig bestå. ”Om Herren icke bygger huset, så arbeta de fåfängt, som bygga därpå” (Ps 127:1).

Jag blev inte olydig den himmelska synen

Gud har sagt att han vill bo mitt ibland sitt folk. Mose får uppenbarhet för sig mönsterbilden av tabernaklet och bygger upp det i öknen. Det blir Guds boning bland sitt folk. Tabernaklet var sedan med folket ända in i Kanaans land. Genom Kung Davids son Salomo, blir templet byggt, och när det står klart, fyller Herrens härlighet templet. Templet fanns kvar i Israel på Jesu tid, men när Kristus kommer sker det en ändring i templets historia som Guds boning bland sitt folk. Jesus talar nu om sin kropp som ett tempel, och vidare om att vi, som har blivit Guds barn, nu är ett tempel åt Gud, ”Jag skall icke lämna eder faderlösa”, säger Jesus, ”jag skall komma till eder. Om någon älskar mig, så håller han mitt ord; och min Fader skall älska honom, och vi skola komma till honom och taga vår boning hos honom” (Joh 14:18,23). Med Kristi människoblivande går församlingen från förebildernas värld till verkligheten. Församlingen är Kristi kropp i tiden, och Kristus i oss är församlingen. Ett folk som Gud förenar i sig själv - av hedning och jude. Utvalda ur världen, ut ifrån mörkret och in i hans underbara ljus.

Paulus (eller Saul/Saulus som var hans judiska namn) var en farisé som förföljde Guds folk och kastade dem i fångelse. Han ger sitt samtycke till mordet på Stefanus, som blir den första kristna martyren. Han får fullmakt från översteprästen att gå till Damaskus för att förfölja de kristna som bor där. Men på vägen till Damaskus får han se ett stort ljus och hör en röst från himlen som säger: ”Saul, Saul, varför förföljer du mig?” och Paulus frågar: ”Vem är du Herre?”, och får svaret: ”Jag är Jesus, den som du förföljer.” Jag tror att i ett nu, i den här visionen som Paulus får, så förstår han något essentiellt. Han får se Kristus som har identifierat sig med sitt folk här i tiden. Så täta band är det mellan församlingen och Kristus – de är ett. Gud gör en ny skapelse i varje människa han tar ut ur världen. Det blir ett nytt folk, ett Kristusfolk i tiden. Så mycket som Kris-

tus får leva i våra liv, så mycket är Kristi församling verksam i tiden. Utan Kristus finns ingen församling. Församlingen är en stad, en viloplats för Guds Ande. En familj för Gud Fadern, och en brud för Sonen, Kristus.

I Apostlagärningarna, i en av berättelserna om Paulus vision ifrån himlen, ger Paulus sitt vittnesbörd inför konung Agrippa. Han berättar om skenet från himmelen som kringstrålade honom på vägen mot Damaskus, och rösten som talade till honom och utsåg honom till att vara ett vittne. ”Därför, konung Agrippa, blev jag inte olydig mot den himmelska synen, utan jag har predikat först i Damaskus och i Jerusalem och hela Judeen och sedan ute bland hedningarna” (Apg 26:19-20).

Paulus undervisar om Kristi hemlighet, vilken är församlingen. Det finns en Kristi kropp här i tiden som ska bli en verklighet. Den är inte av världen och inte av tiden, utan det är Gud som har kallat ut ett folk åt sig för att inta ett nytt land. När Paulus får uppenbarelsen på Damaskusvägen, frågar han genast: ”Herre, vad ska jag göra?” Och svaret kommer: ”Gå in i staden, där skall du få veta vad du skall göra.” Detta är inget uppdrag som är bara för dig Paulus. Du klarar det inte ensam, men i Damaskus har jag människor, ett folk som tillhör mig; till dem ska du vända dig. Gud talar till Ananias, en enkel broder som bor i Damaskus, och han går till Paulus och beder för honom så han får sin syn åter. Gå in i staden Paulus, där ska jag visa dig. Du är beroende av det här enkla folket. Det handlar inte om dig Paulus, utan det handlar om mitt folk, min församling. Paulus blir förföljd i Damaskus, och några av bröderna firar ned honom över Damaskus mur för att han ska kunna fly undan, och åter igen är han beroende av brödernas hjälp.

Det som är mer värt

Paulus står inför konung Agrippa. Han är en man som gett sitt liv för visionen han fått. Han har överlämnat sitt liv. Det finns ett altare i Paulus liv, där han har offrat sin egen karriär – allt sitt eget, för det Gud vill. Vi förstår att denna uppenbarelse från Gud, visionen Paulus får, överskuggar allt annat. Han har fått se något som betyder mer. Det är inget enkelt liv som Paulus får. ”Jag vill visa honom”, säger Gud till Ananias, ”hur mycket han ska få lida för mitt namns skull.” Hela Paulus liv, från den tidpunkten han mottar denna

vision, är ett liv i svårigheter. Så står han där inför Agrippa som fänge. Han skriver till Timoteus att ”alla har lämnat mig, jag står ensam kvar, men Gud är med mig” (2 Tim 4:16). Till korintierförsamlingen berättar han att han har varit i dödsnöd många gånger. ”Av judarna har jag fem gånger fått fyrtio slag, på ett när. Tre gånger har jag blivit piskad med spön, en gång har jag blivit stenad, tre gånger har jag lidit skeppsbrott, ett helt dygn har jag drivit omkring på djupa havet. Jag har ofta måst vara ute på resor; jag har utstått faror på floder, faror bland rövare, faror genom landsmän, faror genom hedningar, faror i städer, faror i öknar, faror på havet, faror bland falska bröder – allt under arbete och möda, under mångfaldiga vakor, under hunger och törst, under svält titt och ofta, under köld och nakenhet” (2 Kor 11:25). Trots att han har fått genomgå alla dessa svårigheter säger han till Agrippa: ”Jag skattar mig lycklig, konung Agrippa, för att jag i dag skall försvara mig inför dig. Jag skulle önska inför Gud att icke allenast du, utan alla som i dag höra mig, måtte bli sådana som jag är, dock med undantag av dessa bojor” (Apg 26:2).

I Tîpari, i Rumänien, finns en syster i församlingen. En dag, när vi hade möte där, frågade vi om hon kunde komma fram och avge ett vittnesbörd. Hon kom fram och sa: ”Jag är så lycklig för att jag kunde komma hit idag. Det var svårt. Min man ville hindra mig komma hit. Han sa: ’Om du går dit, så blir det stryk när du kommer hem, men jag är så tacksam för att jag fått komma hit idag. Nu måste ni be för min man, så att han får uppleva frälsning. Det var inte en vädjan om bön för att hon skulle få det litet bättre, så att hon inte skulle uppleva så mycket bedrövelse. Utan: ’Nu måste ni be för min man, så han får uppleva frälsning. När man hör sådant, griper det tag i ens liv. Det är vänner som har sett något. De har en sådan glädje i att få vara tillsammans med syskonen i mötet. Så ser man på sig själv och undrar: Hur är det egentligen med mitt liv? Hur mycket uppskattar jag gemenskapen?’ ”Nu får ni bedja. Inte för att jag ska få det lättare, men be för min man, som ännu inte kommit till tro.” Har vi sett det som är mycket mer värt?

Vi förstod en dag att vi behövde frälsning från synden, att vi var hopplöst förlorade och på väg mot förtappelsen. Men Gud frälste oss av nåd och vi blev Guds barn – men det är bara startpunkten för ett

liv. Nu är det en väg som ligger framför oss; vi skall växa upp så vi blir fullvuxna, upp till Honom som är huvudet, Kristus (Ef 4:13, 15). Man kan försöka göra det så bra som möjligt för sig själv, och välja den enkla vägen. Men vi kan också välja att lida – av kärlek till bröderna och till vår Herre. Det handlar om att resa sig upp och gå, när man kan sitta – det finns alltid ett val. Paulus skriver: ”för alla har jag blivit allt, för att jag i alla händelser skall frälsa några. Men allt gör jag för evangeliets skull” (1 kor 9:22). I Psalm 139 skriver David om Herren som är över allt, om Herren som ser: ”Herre, du utrannsakar mig och känner mig. Om jag sitter eller står, vet du det, du förstår mina tankar fjärran ifrån” (Ps 139:1-2). Gud känner dig och mig. Han vet om våra tankar. Han vet om att ibland är det svårt, men det finns lön i himlen för den som kämpar.

Ett annorlunda folk

I Norge har vi en dag under året som är speciell för alla norrmän – 17 maj. Det är nog den dagen då flest människor är ute på gatorna, och man firar Grundlagsdagen över hela landet; från Lindesnes i söder till Nordkap längst upp i norr. Norges TV (NRK) hade nyhetssändning hela dagen, och på en skola i Oslo pratade man med några av barnen, som var på väg ut i barntåget. Det var speciellt två elever som blev intervjuade om 17 maj. Deras skola firade 150 år i år, så därför skulle man få gå ut som första skola i barntåget. Eleverna berättade lite om skolans flagga, och sen ville hon som intervjuade att de skulle säga lite om skolan. Den ena eleven, en flicka, säger att hon gillar skolan väldigt mycket. ”Det är ju en katolsk skola ...”, så blir hon väldigt brydd och vänder sig lite bort ifrån kameran, och fortsätter tveksamt: ”men man behöver ju liksom inte vara så speciellt kristen ...”, men då tar skolkamraten över och svarar ivrigt: ”Jo, på den här skolan fokuserar vi på kristendom! Vi har mer kristendomsundervisning i veckan än andra skolor, och vi har gudstjänst flera gånger i månaden!” Vi tror på Jesus. Vi tror att han har frälst oss!

Det blev så gripande för mig. Jag undrar: Hur är mitt vittnesbörd egentligen i den här tiden? Tänk så enkelt det är när prövningen kommer att säga: ”Ja, jo, visst är vi kristna, men vi är inte så speciella. Vi är nästan som alla andra. Det är inte så speciellt att vi går på den här skolan.”

**Vi kan bedja med David:
"Utrannsaka mig, Gud, och
känn mitt hjärta, pröva mig
och känn mina tankar." Är
jag trogen mot den kallelse
som du gett mig? Är jag en
del av det annorlunda folket?
En som vågar stå för sannin-
gen även när världen kom-
mer med sina förslag och er-
bjudanden.**

Jag tänkte: vilket vittnesbörd är det jag bär med mig till människor när jag går ut? Som den här lille killen. Det var som om han till slut inte orkade lyssna mera på vad flickan sa. Han utropade: "Vi är kristna! Vi är på den här skolan därför att vi tillhör ett annat folk!" Det var visserligen den katolska skolan, men det var ett så levande vittnesbörd. Jag blev så glad av den här lille pojken som kom med det här klara, levande vittnesbördet. Vi är inte som alla andra människor. Vi går på den här skolan därför att vi har valt ett annat liv. Våra föräldrar "såg att det var ett vackert barn" och tog oss ut. Vi vill inte följa efter den här tiden och bli som alla andra. Herre, låt mig få vara som den här lille pojken i mitt vittnesbörd! Även om världen kommer med sina förslag om att leva ett litet enklare liv, där inte Kristi smälek är så påtaglig.

Ett nytt liv

I Psalm 139 står det om Gud som ser allting, men David frågar: "Vart skall jag gå för din Ande, vart skall jag fly för ditt ansikte? Om jag far upp till himlen, är du där, baddar jag åt mig i dödsriket, är du där. Tar jag morgonrodnadens vingar, gör jag mig en boning ytterst i havet, skall också där din hand leda mig och din högra hand fatta mig. Om jag säger: 'Må

mörker falla över mig och ljuset bli natt omkring mig, så är inte mörkret mörkt för dig, natten skall lysa som dagen och mörkret vara som ljuset (Ps 139:7-12). Jag frågar mig: Varför David, vill du fly bort ifrån Guds Ande? Varför ställer du frågan?

Jag tror vi alla känner det så ibland. Vi får vara på höjderna, uppleva den högtidsfirande skaran – vi har det så underbart tillsammans. Vi är starka, fulla av Andens kraft, och vi går fram – men det är inte alltid så. Ibland blir vägen svår. Det finns dalar, provningar. Det finns tider då tillvaron är påfrestande och man undrar: Herre, hur ska jag komma undan det jag har sett? Kan jag bara för ett litet tag få lägga bort detta livet, när vägen blir lång och korset tynger. Hur ska jag komma bort ifrån din Ande, Gud? Men Gud är närvarande överallt, säger psalmisten, vart jag än går. Den som har fått uppleva det nya livet, den som har fått uppleva verkligheten – det som går på djupet i hjärtat, den blir aldrig nöjd med någonting annat. Den som fått uppleva den verkliga glädjen kommer aldrig att bli nöjd med världens glädje. Den som har fått uppleva den verkliga friden; Guds frid, friden i hans församling, den kommer aldrig att bli nöjd med

det substitut som finns i världen. Hur ska jag fly bort ifrån ditt ansikte, Gud? David förstår: "Gud, du har skapat mina njurar, du sammanvävde mig i moderlivet" (Ps 139:13). Det är ett nytt liv – det är Kristus i oss. Det livet kan vi inte lägga från oss när vi vill och sen ta med oss när vi känner för att vara kristna – det kan inte skiljas åt. Det är hans Ande förenad med vår ande.

Det står om Jakob att han kämpade mot Gud. Gud slog honom på höften och han haltade resten av livet. Det fanns ingen möjlighet att vända tillbaka även om han skulle vilja. Han var märkt för livet. Det står om profeten Jona som får uppdraget att gå till Nineve, men försöker komma undan. Han går ombord på ett skepp för att komma till Tarsus. Men Gud låter en stor storm komma över havet. När båtens besättning kommer till Jona och frågar vem han är, måste Jona erkänna: Jag är en hebré. Jag tillhör den levande Guden. Det fanns ingen möjlighet att dölja. Även om man går ned i det djupaste stället i båten och lägger sig där och gömmer sig undan, när frågan ställs: "Vem är du?", måste han erkänna: "Jag är en hebré. Jag tillhör den levande Gud." Han var märkt för livet. Han blev kastad i havet. Men Gud är där, och låter Jona få ännu en chans.

Frågan går till dig och mig: Hur är det med våra liv? Har vi den här skolpojken bekännelse – när det finns en enklare väg? Har vi Mose bekännelse: Jag valde att lida ont tillsammans med Guds folk. Har Gud också i oss fått uppenbara sin Son, som han gjorde i Paulus, så vi kan vittna med honom: Jag blev inte ohörsam den himmelska synen! (Gal 1:16) Frågan är om vi har sett något som är mera värt än allt vi har sett i världen – så vi förmår härda ut. David slutar sin 139 psalm med en bön: ”Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar. Se till om jag är på en olycksväg och led mig på den eviga vägen” (Ps 139:23-24).

Storkontrollen

Jag åkte med buss i Oslo en dag. Det var vid fyratiden på eftermiddagen, då det är som mest folk ute för att åka buss. Vi kom in mot sista hållplatsen innan Centralstationen och det var väldigt trångt på bussen. Jag stod där tillsammans med många andra för alla säten var upptagna sedan länge. Det var riktigt packat i bussen, alldeles för många människor. Lite innan hållplatsen säger chauffören över högtalaren: ”Jag har hört att det ska vara en storkontroll i Oslo nere vid Centralstationen. Jag vill bara säga att det här är sista hållplatsen innan Centralstationen.” När han stannade, gick hälften av passagerarna ut. Jag överdriver kanske lite, men det blev i alla fall riktigt gott om plats. Jag stannade kvar i bussen, och satte mig ner på en ledig plats, eftersom jag hade köpt biljett, och satt tryggt inför kontrollen. När vi var på väg igen, hörde vi chauffören åter i högtalaren: ”Ja, nu är det ingen biljettkontroll vid Centralen. Jag tyckte bara att det var lite för många i bussen..!”

Händelsen fick mig att tänka, där jag satt. Hur är det med våra liv? Är vi redo för den stora kontrollen? Du vet väl att det kommer att bli en kontroll för våra liv? Gud har visat oss i sitt Ord om församlingen. Om sina tankar, sin vilja. Hur är det med dig och mig när vi kommer inför Herren en dag, när vi ska visa fram vårt liv? Hur är det, har vi betalt biljetten? Är vi redo att stå inför kontrollanten när vi kommer fram? Ska vi få höra ett: ”Väl gjort du gode och trogne tjänare?” Du har varit trogen inför visionen som du har sett. Du har varit trogen mot det jag har gett dig. Även om det var svårt här i

Gud gör en ny skapelse i varje människa han tar ut ur världen. Det blir ett nytt folk, ett Kristusfolk i tiden. Så mycket som Kristus får leva i våra liv, så mycket är Kristi församling verksam i tiden. Utan Kristus finns ingen församling. Församlingen är en stad, en viloplats för Guds Ande. En familj för Gud Fadern, och en brud för Sonen, Kristus.

tiden, även om det fanns möjligheter för ett enklare liv, så valde du att lida ont tillsammans med Guds folk.

Trons övervinnare

Jag ska avsluta med Hebréerbrevet 11, som fortsätter att berätta om dem som gått före oss. Författaren talar om dem som fick utstå lidande för sin tro. De som gick i döden för den kallelse, den tro, ja, den vision som de hade sett. Han skriver: ”Andra utstod hån och gisselslag, ja, även bojor och fängelse. De blev stenade, söndersågade eller dödade med svärd. De gick omkring i fårskinn och gethudar, led brist, blev plågade och misshandlade” (Hebr 11:36-37). Det är trons hjältar. De nämns inte vid namn, men de står där, och en dag ska du och jag stå tillsammans med dem i himlen. Och jag undrar: hur ska det bli? Vi har skildringen om deras liv om vad de utstod för sin tro. Och en dag ska du och jag vara tillsammans med dem i evigheten, och vi skall tillsammans prisa Lammets blod. Hur ska det vara att stå tillsammans med den skaran, när vi tänker på vad de utstod för sin tro?

Vi kan bedja med David: ”Utrannsaka mig, Gud, och känn mitt hjärta, pröva mig och känn mina tankar.” Är jag trogen mot den kallelse som du gett mig? Är jag en del av det annorlunda folket? En som

vågar stå för sanningen även när världen kommer med sina förslag och erbjudanden. Världen kommer alltid hata det som är av Gud – den kommer aldrig att förstå det. Det kommer vara strid, kamp och svårigheter, men är vi redo att ge våra liv för den tro vi har fått – därför att det finns en kärlek som tvingar oss. Det är en kamp att utkämpa, men sedan finns en evighet tillsammans med trossyskon. ”Så låt oss, då vi har en så stor sky av vittnen omkring oss lägga ifrån oss allt annat och fortsätta kampen, och se upp till Honom, han som är trons upphovsman och fullkomnare” (Heb 12:2).

Det finns lön i himlen för varje trogen stridsman. Paulus talar om ”rättfärdighetens segerkrans som ligger i förvar åt mig. Men inte bara åt mig utan åt alla som har älskat hans tillkommelse” – som är driven av kärleken till honom. Vi har ett hopp, syskon – en dag skall vi få möta Jesus, och i evighet skall vi få vara med honom. Det övergår all jordens lycka – vilket mål vi har i Kristus! ”Och all nåds Gud, som har kallat eder till sin eviga härlighet i Kristus, sedan I en liten tid haven lidit, han skall fullkomna, stödja, styrka och stadfästa eder. Honom tillhör väldet i evigheternas evigheter. Amen” (1 Pet 5:10). ■

En Herrens kämpe har fått hembud

Ar 1974 kom Agneta till ett v ckelsem te på Gamla Bro i Stockholm. Samma kväll döptes hon och har sedan dess varit en hängiven Herrens t janare i Maranataförsamlingen – en stor tillgång och inspiratör inom många olika områden. Hon talade engelska och spanska flytande, språkkunskaper som har varit till ovärderlig hjälp för många. Inte minst tog det sig uttryck i hennes förkärlek till församlingens missionsarbete i Dominikanska republiken. Hon var genom sina insatser en av pionj rerna i den mission som idag  r till så stor välsignelse f r många. Från  r 1990 och intill slutet av sitt liv var hon en mycket omtyckt och eftertraktad guide och chaufför i församlingens taxirörelse. Kvällen innan Agneta somnade in var hon med i mötet och tackade Jesus. Någon gång under nattens timmar tog Herren henne i all stillhet hem till sig, där hon nu efter fullbordat verk f r vila fram till uppståndelsens morgon.

Agneta Orellana under ett av sina uppdrag som guide.

Midnattsropet önskar alla sina l sare en v lsignelserik helg och ett Gott Nytt  r!

Gud har berett en väg!

Vittnesbörd av Agneta Orellana

Apostlagärningarnas andra kapitel har att göra med vad jag fått uppleva här i församlingen och den undervisning som vi fått.

I den urkristna församlingen började man stötta och hjälpa varandra. Hur är det i dagens samhälle? Ja, vi vet att det finns många som lever ensamma här i Sverige också. De är skilda, ensamstående, de har sociala problem av olika slag. Man kan ha problem vare sig man har hög eller låg ställning, det beror ju inte av det. Gud

Agneta Orellana 1949-2015

**- Gud vet
att vi be-
höver det
urkristna
försam-
lingslivet.
Vi behöver
varandra.**

vet att vi behöver det urkristna församlingslivet. Vi behöver varandra. Vi har olika gåvor som vi kan hjälpa och stötta varandra med. Han har sett till att det är så. Vi är olika, men kompletterar varandra. Det är Gud som har tagit ut oss och gett olika tjänster och gåvor i församlingen för att det här ska fungera. Vi får bedja och komma in i det han gav oss, det som också finns beskrivet i Apostlagärningarna.

Det finns fyra stöttepelare: Brödsbrytelsen,

då vi får förkunna hans död till dess att han kommer. Undervisningen – tack och lov för dem som undervisar i församlingen! Och så gemenskapen. De första kristna behövde komma samman dagligen för att bli bevarade. Och leva så nära varandra som möjligt. Det finns ingen mall för hur vi ska bo. Det får bli som hjärtat och Gud leder. Att man får bryta upp från detta destruktiva och ge sig till Jesus, ge sitt liv, ge sig själv. På det sättet dör vi bort från världen och oss själva. Det manifesteras i dopet, där vi får begrava det gamla livet och bekänna att vi vill följa Jesus. Och så har vi böner. Det är så fantastiskt med bönen. Den är ju den kristnes andning. Vi måste andas för att leva. Vi måste också ha mat – Guds Ord, den andliga födan. Utifrån församlingen sänder så Gud människor till olika missionsuppdrag på olika platser.

Det här är vad Gud berett för oss. Vi är inte utlämnade till krafterna i världen, det finns en framkomlig väg. Men då måste vi följa den. Det handlar om att ta steg för steg. Vi behöver inte göra allt på en gång, men Gud leder oss och förser oss med vad vi behöver och visar oss sin väg om vi är ärliga, söker honom i bön. Ibland kan det vara hårt och verka svårt. Men då får man också bedja att Gud verkar vilja och gärning så att jag verkligen vill anamma Guds vilja med mitt liv, så att jag kan gå in under Guds vilja. Då blir det underbart och frid i ens inre. Då är man i Guds vilja, och då blir det seger.